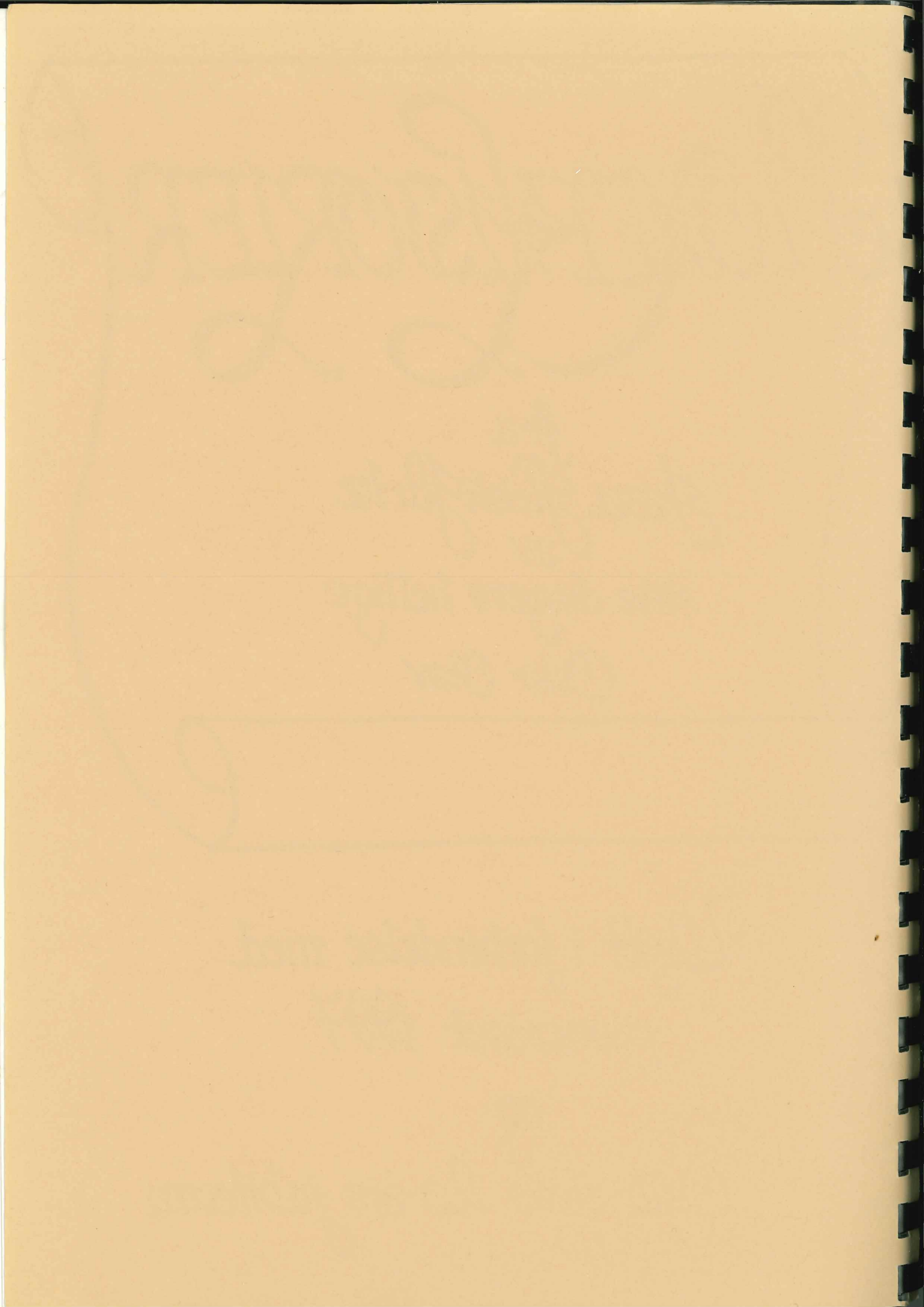

PIONERHISTORIER

fra
Jesu Kristi Kirke
av
siste dagers hellige
Oslo Stav

Utgitt i forbindelse med
pioneråret 1997

og
Oslo stavs 20-års jubileum

PIONERHISTORIER

INNHold

Presentasjon av Oslo stav	I-VII
Akran Marie	56
Amundsen Espen Lynne	43
Andersen Arne Kjetil	52
Astroza Kari K.V.	8
Austenaa Randi	46
Bakken Arne B. (av Bente Karlsson)	72
Bjareng Karin	12
Bjareng Osvald	30
Bjerkenes Irene f. Wahlen	64
Bjerkøe Bergliot	41
Bjerkøe Kjell	24
Bjørnstad Inger	95
Brandvik Einar Johannes	16
Brandvik Kari	7
Brochs Janny Julie	78
Brændsrud Borghild	37
Bye Aasta	65
Carlsen Jan-Erik	97
Edwardsen Fritjof Jarle	73
Eek Ranveig	89
Erichsen Marion	39
Erichsen Odd	39
Eriksen Gerda	86
Eråk Ragnhild	65
Evensen Siv Brosvik	90

Fernandez Lucy	38
Fernsjø Margit Dagmar Elise	21
Fjeldbu Marit	20
Forsberg Lill Yvonne og Oddvar	47
Fredriksen Astrid Søs	94
Gjester Olav	93
Greve Rutt Edland	81
Grønning Lise	96
Halstensen Trygg Harald	28
Halvorsen Hans Jørgen (av Harald Halvorsen)	1
Halvorsen Hans-Jørgen og Bertine (av Tove Marit Holth Tobiassen)	99
Harvell Ingeborg	69
Heistø Rigmor	88
Hernes Aslaug Gunhilde (Sørensen)	57
Hernes Bjørg Turid	31
Hernes Johanne Toril	11
Holth Knut	6
Huneide Aasta	71
Iglesias Ivan Astroza	22
Isaksen Jeanne (Wilkinson)	53
Jacobsen Ingrid Amalie (av Sidsel Amundsen)	62
Jacobsen Signe Lise	89
Jensen Agnes Grøtte	79
Johansen Inger Wang	85
Johansen Marie Nord (av Henrik Johansen)	77
Johansen Ole H.	44
Johnson Inger	54
Jørgensen Arne Eddy	45
Jørgensen Eilert	32
Jørgensen Gunvor S.	40

Klettum Norunn	49
Klokkhammer Aud Marit	68
Langbach Steinar	67
Larsen Ludvig (av Bente Karlsson)	18
Larsen Regina Amalie (av Edna Porsbøll Simonsen)	15
Laura Ulrikke Jensen Gaarder (av Randolph Gaarder)	76
Mansrud Astrid	75
Mathisen Inge	87
Meeg Gertrud Rasmussen Bævre (av Erna H. Dalby)	2
Mikkelsen Inger Marie	34
Moen Per Øyvind	51
Mohan Venke Astrid Gangstø	84
Morteng Alfhild H.	9
Mørk Ellen Peggy og Fearnley	59
Mørk Mina Alsidie Jensen (av Fearnley Mørk)	26
Mørk Walter	82
Nilsen Olga Kristine (av Ragnar Sørensen)	98
Norseth Torill Solvang	13
Olsen Judith Sofie (av hennes barn)	74
Palacios Ramirez og familie	58
Pedersen Sølvi	89
Rapp Kenneth	63
Rosenkilde Palmira Cristina Ferreira Rocha	42
Rossby Josstein	50
Rui Sverre	25
Ruus Øyvind	10
Røstvik Margit Johansen (av Ellen-Karin Røstvik Edvardsen)	70
Simco Andrew	17
Skogholt Synøve Marie	36
Smeby Gullveig	80

Stafne Tordis	48
Strøm Liv H.	27
Tapia Sasaquis familie (av Ester Dominga Tapia Sasaqui)	92
Ternsten Ingunn	66
Teslia Ragnhild Louise	14
Torp Catharina M. og Dirk	29
Ulstrup Johan Ludvig Hallén	33
Ulstrup Maria	19
Wildar Stein	23
Winger Lilly Kristoffersen (av Inger Johanne Winger Ragnar)	91
Yogtiba Rose Addah	83
Ørndal Susan Griffiths	35
Aandal Elbjørg Harriet	61
Aanensen Alfhild	55

Februar 1997

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige og dets medlemmer vitner til verden at Jesus er Kristus, at han oppsto påskemorgen for nesten to tusen år siden, og at han lever i dag. Denne kunnskapen har motivert siste dagers hellige til å ofre alt som var nødvendig for å bygge opp Guds rike på jorden.

Året 1997 er et jubileumsår hvor vi minnes kirkens pionerer og deres tro, innvielse, prøvelser og gleder. Vår historie er historien om menn og kvinner som søkte etter Jesu Kristi evangeliums fylde og, når de fant den, var villige til å betale prisen for å bli Frelserens disipler. Dette er også historien om de hellige i Norge og i Oslo Stav. Mange som har gått foran oss og mange av våre medlemmer i dag er vår tids pionerer i vårt eget land. Vi har alle en rik arv, og vi håper at disse pionerhistoriene vil styrke vår tro og vårt mot i de utfordringer og muligheter vi har som enkeltpersoner, som familier og som et folk. Vi har alle mulighet til å etterlate en arv til de kommende generasjoner som vil hjelpe dem å forstå gleden ved å etterleve Jesu Kristi evangelium. Vi ber om at vi alle kan etterlate en arv til de som kommer etter oss. En arv som bærer vitnesbyrd om et liv i rettferdighet og et liv i tjeneste for andre.

Eivind Sterri
Stavspresident

Øystein Amundsen
1. rådgiver

Jon Wiufsrud
2. rådgiver

Stav i Norge

Eldste Thomas S. Monson i De tolv apostlers råd, assistert av eldste Joseph B. Wirthlin i De syttis første quorum, organiserte en Sions stav i Oslo distrikt 21. og 22. mai.

Historisk begivenhet

Dette var en historisk begivenhet for Kirken i Norge, noe mange medlemmer hadde drømt om og sett henimot gjennom mange år. Få hadde vel ventet at det skulle skje allerede i mai 1977, men de fleste ledende eldster og funksjonærer i Oslo distrikt ante at utviklingen raskt bar i den retning.

Grunnlaget

Det var én mann — mer enn noen annen — som var drivkraften bak de norske tiltakene og anstrengelsene for å kunne få en Sions stav i Norge: misjonspresident John Langeland. Helt fra hans ankomst til Norge sommeren 1975 gikk han åpent inn for å berede veien slik at stavsorganiseringen skulle kunne finne sted i løpet av de nærmeste to-tre årene, og hans spådom-

mer om at Norge ville få sin stav i løpet av denne tiden gikk i oppfyllelse. Gjennom øket aktivitet i grenene, sterkt understøttet av en kraftig opptrapping av hjemmelærervirksomheten og virksomheten til Hjelpeforeningens besøkende lærerinner, fikk man hurtig erfare en sterk økning i grenenes aktivitetsnivå. Tilstedeværelsen på nadverdsmøtene gikk kraftig opp i alle grenene, hjemmelærervirksomheten ble mer enn fordoblet, i noen grener sogar tredoblet og firedoblet, og flere og flere begynte å delta aktivt i misjonens ekspanderende misjonærvirksomhet. Resultatene trengte man ikke vente lenge på. Eksempelvis ble det i 1976 døpt mer enn dobbelt så mange medlemmer inn i Kirken som året før, og økningen har fortsatt i samme tempo inn i 1977.

Aktive distrikter

Et meget aktivt distriktspresidentskap, assistert av et fulltallig distriktsråd i det utvidete Oslo distrikt (se reportasje i *Lys over Norge*, juli 1976), har også sin betydelige

Misjonspresident John Langeland gjorde stavsorganiseringen den 21. og 22. mai mulig.

del av æren for at grunnlaget ble lagt for stavsorganiseringen. Likeledes så man en tilsvarende innsats lagt for dagen i Porsgrunn distrikt, der distriktspresidentskapet med president Erik Andersen i spissen iherdig arbeidet for å styrke de lokale en-

Forgrunnsfigurene under stavsorganiseringen. Fra venstre: eldste F. Enzo Busche, eldste Bo G. Wennerlund, eldste Joseph B. Wirthlin, eldste Thomas s. Monson og president John Langeland.

heter. Men det vesentligste ved forberedelse til den begivenhet som nå har funnet sted, var ikke desto mindre den kjensgjerning at de enkelte medlemmer sammen gikk inn for oppgaven, ivaretok sine kall og støttet de ledere som var kalt til å lede verket fremover. Uten det enkelte medlems helhjertede respons og villighet til å ta i et tak, ville Oslo og Porsgrunn distrikt forblitt organisasjonsmessig uforandret.

Det første president sier ja

Tidlig i april kom nyheten. Det første presidentskap hadde i et brev av 29. mars 1977 til misjonspresident John Langeland godkjent at det ble opprettet en stav ved sammenslåing av Oslo og Porsgrunn distrikt. Datoene for stavsorganiseringen ble satt til 21. og 22. mai, og eldste Thomas S. Monson, medlem av De tolv's råd og inntil nylig vårt misjonsområdets veileder, ble gitt i oppdrag å reise til Norge for å presidere under den høytidelige organisering. Med seg fikk han vår regionale tilsynsfører, eldste Joseph B. Wirthlin i De syttis første quorum, i tillegg til regionalrepresentanten for De tolv til de skandinaviske staver, eldste Bo G. Wennerlund. Vi fikk dessuten besøk av eldste F. Enzio Busche, regionalrepresentant for De tolv til de nord-tyske staver (se artikkelen «Oppegg ikke eders barn» i dette nummer av *Lys over Norge*, forfattet av ham).

Mange gjester

Med i gjestenes følge kom foruten søster Monson og søster Wirthlin også eldste Joseph B. Wirthlin's mor, Madalaine Wirthlin, hustru til tidligere presiderende biskop Joseph L. Wirthlin. I tillegg til disse fikk vi også et kjærkomment besøk av søster Lyle Peterson, hustru til tidligere misjonspresident Dean A. Peterson som avgikk ved døden ifjor, samt tidligere misjonspresident Gøsta Berling. Flere av våre

Det nye stavpresidentskap: president Magne Osvald Bjareng (sittende) flankert av president Stein Pedersen, førsterådgiver (t.v.), og president Oddvar N. Eide, annenrådgiver.

Norges første patriark, Einar J. Brandvik fra Porsgrunn.

tidligere misjonspresidenter hadde gitt uttrykk for at de meget gjerne ville ha vært tilstede, men at omstendighetene umuliggjorde det. Et telegram med lykkeønskninger til Oslo stav fra bl.a. tidligere misjonspresident Ray C. Johnson ble opplest ved åpningen av møtet søndag formiddag.

Det som skjedde i korte trekk

Fredag 20. mai ankom først eldste Joseph B. Wirthlin, og han gikk effektivt til verks. Alle medlemmer av distriktspresidentskapet og distriktsrådet samt grenspresidentene ble intervjuet etter tur fredag kveld, og lørdag morgen ble de fleste ledende embedsmenn utenbys innkalt. Totalt ble over trede prestedøms-

bærere i ledende stillinger intervjuet av eldste Wirthlin, og da eldste Thomas S. Monson innfant seg i hovedstaden ved 12-tiden, ble neste intervju-runde innledet. Det hele gikk hovedsakelig ut på å utvelge — under inspirasjon — den ene mann som Herren ville skulle lede den nyopprettede Sions stav i Norge.

Stavspresidenten kalt

Og valget falt på den høyt respekterte og avholdte «avtroppende» distriktspresident, Magne Osvald Bjareng. Som sine rådgivere valgte han så Stein Pedersen som førsterådgiver og Oddvar Eide som annenrådgiver. Utøvende sekretær ble Nils Erik Sjøvall, stavssekretær ble Egil H. Johan-

Eldste Joseph B. Wirthlin og eldste Thomas S. Monson i intens rådslagning.

sen, og assisterende stavssekretær ble Kaare Waal.

Høyrådet

Som høyrådsmedlemmer ble følgende brødre kalt: Ramm G. Arveseter, Kåre L. Porsbøll, Oberg H. Johansen, Randolph K. Gaarder, Nils Erling Sterri, Johny G. Weggensen, Egil Aabo, Bjørn Porsbøll, Espen Lynne Amundsen, Charles Morten Morteng, Terje Pedersen og Sven Erik Lundquist, ialt tolv prestedømsbærere som alle ble ordinert til en høyprests embede innen Det melkisedekske prestedømme.

Patriark

En av de goder eller velsignelser som følger med en fullt utbygget organisasjon i Kirken — en Sions stav, er å få en kalt og ordinert lokal patriark i sin midte. Til denne betydningsfulle oppgave ble Einar J. Brandvik fra Porsgrunn kalt.

Fem ward og fem biskoper

Den nye Oslo stav ble organisert med fem ward, Oslo I, II og III, Drammen og Pors-

Eldste Thomas S. Monson taler lørdag kveld. Petter Svanevik er tolk.

grunn ward. Som biskoper ble følgende brødre kalt: Oslo 1. ward: Kjell Pedersen, som valgte Magne Austenaa og Marlow Einelund som henholdsvis første- og annenrådgiver; Oslo 2. ward: Georg Pedersen, som valgte Stein H. Dalby og Stein Erik Jensen som henholdsvis første- og annenrådgiver; Oslo 3. ward: Jan-Åke Karlsson, som valgte Roy Rennesund og Newland Branham som henholdsvis første- og annenrådgiver; Drammen ward: Jan K. Evensen, som valgte Almar Nystad og Lars Wiulsrud som henholdsvis første- og annenrådgiver; og Porsgrunn ward: Øystein A. Selmer, som valgte Magne Velkom og Dirk Top som henholdsvis første- og annenrådgiver.

Alle de ovenfor nevnte embedsmenn, i tillegg til president Arne Bakken og president Olav Gjester i misjonspresidentskapet, ble ordinert til en høyprests embede innen Det melkisedekske prestedømme.

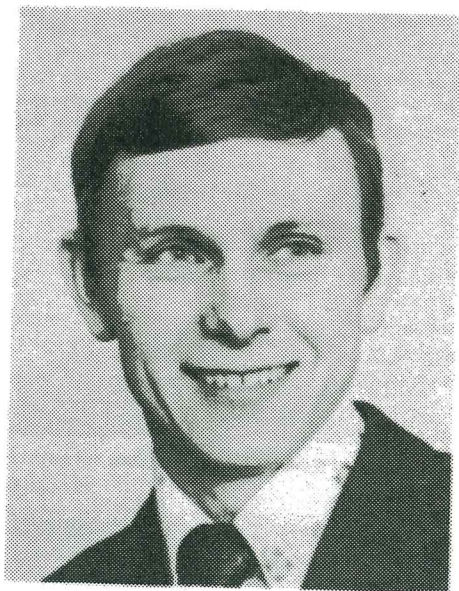
Presidenter for syttienes quorum

I fire av de fem wardene ble det også kalt og ordinert presidenter for syttienes quorum: Duane Rivers Schow i Oslo 1. ward, Trond O. Larsen i Oslo 3. ward, Per Robert Hyldetoft i Drammen ward, og Eilert O. Jørgensen i Porsgrunn ward. Syttienes embede innen Det melkisedekske prestedømme er konsentrert om misjonær-virksomhet.

Lys over Norge vil i neste nummer komme med en mer utførlig presentasjon av de nye embedsmenn i Oslo stav.

Prestedømsmøtet lørdag kveld

Alle mannlige medlemmer av Kirken — aronske og melkisedekske prestedømsbærere og vordende eldster — var invitert

Jan Knut Evensen ble avløst som førsterådgiver i Oslo distriktpresidentskap og innsatt som biskop i Drammen ward.

Georg Pedersen ble innsatt som biskop i Oslo 2. ward.

Jan Åke Karlsson ble innsatt som biskop i Oslo 3. ward.

Kjell Pedersen ble innsatt som biskop i Oslo 1. ward.

Et nytt bekjentskap, eldste F. Enzo Busche, reginalrepresentant for De tolv til de nord-tyske staver taler på prestedomsmøtet.

til et spesielt møte lørdag aften kl. 19.00. President John Langeland ledet møtet, og vi fikk høre inspirerende taler av president Olav Gjester og president Arne Bakken i misjonspresidentskapet, hvorefter president Langeland selv talte og understreket behovet for reaktiviseringsarbeide overfor alle inaktive brødre i Kirken. Derneft fikk vi to presentasjoner omkring reaktiviseringstiltak overfor inaktive og vordende eldster, ledet av henholdsvis president Aanen Aanensen i Oslo 3. quorum av eldster og president Petter Svanevik i Oslo 2. quorum av eldster. Bror Randolph Gaarder gledet oss med sang, akkompagnert av Terje Pedersen, og vi fikk tilslutt høre fra eldste F. Enzo Busche, eldste Bo G. Wennerlund, eldste Joseph B. Wirthlin og eldste Thomas S. Monson. Eldste Monsons tale gjorde særdeles sterkt inntrykk, og da han kom med sine humoristiske kommentarer omkring Oslo som et «grensetilfelle» og president Langelands tidligere utsagn om en mulig forestående «krig» mellom Sverige og Norge i tilfelle Gøteborg-området skulle få sin stav før Oslo fikk det, kunne ikke en eneste av de to hundre fremmøtte brødrene holde tåren tilbake.

Hovedmøtet søndag formiddag

Ved 9-tiden søndag morgen begynte det å bli folksomt på Arbeidersamfunnets plass i Oslo sentrum. Myndige parkeringsvakter var utsatt for å dirigere trafikken i riktig retning (Det aronske prestedømme i Oslo), og en forventningsfull og glad atmosfære preget de godt over 700 menneskene som kom til Samfunnshuset i det solfylte og varme vårværet. Klokken 10.00 presis begynte møtet, og den store Samfunnssalen var så full at selv galleriet måtte tas i bruk. President Langeland ledet møtet, og han takket innledningsvis alle de mange som hadde hjulpet til med planleggingen og tilretteleggelsen av møtet og tilknyttede arrangementer. Vi fikk sang av et utmerket distriktskor, ledet av Sven Erik Lundquist, og så kom først eldste Wirthlin og dernest eldste Monson frem og ledet den høytidelige formelle organisering av Den norske stav i Oslo, med oppholdelse av de nye stavslederne. Etter at dette var gjort ble stavspresidentskapet og bror Einar Brandvik kalt opp til forhøyningen. Vi fikk høre en kort tale av president Oddvar N. Eide, president Stein Pedersen og stavsresident Magne Osvald Bjareng, hvor de alle ga uttrykk for takknemlighet overfor alle som støttet dem i deres kall. Bror Noralf Garborg fra Hamar gledet oss derefter med sang, akkompagnert av søster Bente Karlsson.

Den siste timen ble viet taler av henholdsvis president Langeland, eldste Busche, eldste Wennerlund, eldste Wirthlin og eldste Monson. Alle hadde de noe verdifullt å gi oss, og Ånden bar kraftig vidnesbyrd om at disse menn i sannhet var kalt av Herren.

Eldste Monson avsluttet sin tale med å gi en spesiell velsignelse til medlemmene av Den norske stav i Oslo — som en Herrens

President Arne B. Bakken (t.v.) og president Olav Gjester i misjonspresidentskapet ble begge oppholdt og ordinert som høyprester.

Koret synger søndag formiddag under ledelse av Sven Erik Lundquist.

apostel og et spesielt vidne for Ham — og han bar et mektig vidnesbyrd om at Herren lever og selv leder sin gjenopprettede Kirke — Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helige.

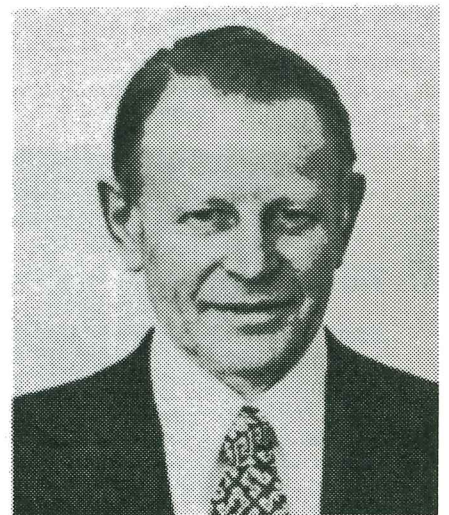
Alt var overbevisende, gripende og høytidelig.

En Sions stav var organisert i Norge.

- red.

Eldste Monson, eldste Wirthlin og president Langeland utenfor møtehuset i Hekkeveien lørdag kveld.

Ledende embedsmenn i Oslo stav

På disse to sidene presenterer vi de nylig kalte ledere i Oslo stav. På side 39-40 følger så bildene av de fem biskopsrådene som ble innsatt i tilknytning til stavsorganiseringen. Samtlige brødre som er avbildet, innehar en høyprests embede innen Det melkisedekske prestedømme. En presenta-

sjon av de øvrige prestedømsledere i Oslo stav, som bl.a. vil le innbefatte medlemmene av syttienes quorum, må av praktiske hensyn utstå til en senere anledning. Forøvrig viser vi til vår reportasje fra stavsorganiseringen i forrige nummer av *Lys over Norge*.

STAVSPRESIDENTSKAPET

Magne Osvald Bjæreng
stavsprezident

Stein Pedersen
førsterådgiver

Oddvar N. Eide
annenrådgiver

PATRIARKEN

Einar J. Brandvik
stavspatriark

Stavssekretærene

Nils Erik Sjøvold
utøvende sekretær

Egil H. Johansen
stavsekretær

Kaare Waal
ass. stavssekretær

Tilfredse generalautoriteter

Eldste Thomas S. Monson (t.h.) og eldste Joseph B. Wirthlin var meget fornøyd med avviklingen av stavsorganiseringen, og eldste Monson uttalte til president John Langeland etter at det hele var over at han sjelden hadde deltatt ved en stavsorganisering hvor alt hadde gått så knirkefritt og greit, hvilket for en stor del kan tilskrives den samarbeids- og offervilje som ble vist av de nye embedsmenn i Oslo stav.

HØYRÅDET

Ramm G. Arveseter
høyrådsmedlem

Kåre L. Porsbøll
høyrådsmedlem

Oberg H. Johansen
høyrådsmedlem

Randolf K. Gaarder
høyrådsmedlem

Nils Erling Sterri
høyrådsmedlem

Johnny G. Weggelsen
høyrådsmedlem

Egil Aabo
høyrådsmedlem

Bjørn Porsbøll
høyrådsmedlem

Espen Lynne Amundsen
høyrådsmedlem

Charles M. Morteng
høyrådsmedlem

Terje Pedersen
høyrådsmedlem

Sven Erik Lundquist
høyrådsmedlem

Høytidelig øyeblikk

Her vises et glimt fra den høytidelige oppholdelse av de tre medlemmer av stavsprezidentskapet i Oslo stav, som stående hever sin høyre hånd i været som tegn på at de godtar sitt kall og vil hedre den myndighet som skal tildeles dem.

Ved talerstolen står eldste Thomas S. Munson (t.v.), som ledet oppholdelsen, og hans talk.

BISKOPRÅDENE

Oslo 1.
ward

Kjell Pedersen
biskop

Magne Austenas
førsterådgiver

Marlow Einelund
annenrådgiver

Oslo 2.
ward

Georg Pedersen
biskop

Stein H. Dalby
førsterådgiver

Stein Erik Jøansen
annenrådgiver

Oslo 3.
ward

Jan-Åke Karlsson
biskop

Roy Rønnesund
førsterådgiver

Newland Branham
annenrådgiver

Drammen
ward

Jan K. Evensen
biskop

Almar Nystad
førsterådgiver

Lars Wiulrud
annenrådgiver

Porsgrunn
ward

Øystein A. Selmer
biskop

Magne Veikom
førsterådgiver

Dirk Top
annenrådgiver

PIONERHISTORIE

Hvis det første medlem på et lokalt sted kan kalles en pioner har jeg en liten pionerhistorie å fortelle.

Bror Harald Halvorsen, som fylte 90 år 10. april 1996, kan fortelle om sin far Hans Jørgen Halvorsen som antagelig er det første medlem av kirken i Tønsberg.

Hans Jørgen Halvorsen ble født 5. januar 1841 på Svinevold i Våle i Vestfold. Som 8-åring begynte han som visergutt i Tønsberg og bare 13 år gammel dro han til sjøs som så mange andre unggutter på den tiden.

Dette var på den tiden kirken begynte å etablere seg rundt Oslofjorden og til eksempel ble Drammen gren organisert 29. september 1854, - samme året som bror Halvorsen dro til sjøs.

Det var fortsatt i seilskipenes tid og bror Halvorsen ble både rigger og seilmaker.

I 1869 giftet han seg med Karen Helene Olausen, fra Husvik i Slagen. De fikk sammen 4 barn: Hanna f.1874, Thea f.1876, Halvor f.1878 og Jørgen f.1880. De to siste barna utvandret senere til Amerika og kom aldri tilbake.

Den 14. mai 1881 ble bror Hans Jørgen Halvorsen døpt og bekreftet som medlem i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Tre måneder senere fulgte hans hustru etter, og ble døpt den 1. august 1881.

Disse er de to første medlemmer i Tønsberg som vi har funnet registrert i opptegetninger.

Vi vet ikke på hvilken måte disse fikk kontakt med kirken, men det er nærliggende å tro at misjonærenes aktivitet i Larvik, som allerede i 1874 arrangerte et stort møte hvor mer enn 200 mennesker var tilstede, kan ha hatt en betydning. Vi legger merke til at i 1884 ble det holdt regelmessige møter i Larvik. At misjonærer kan ha stoppet i Tønsberg for å se om marken var rede til innsats kan også tenkes, men det er ikke før i 1903 at misjonærer kom til Tønsberg for å undersøke mulighetene for å åpne en gren og i 1904 var det 7 medlemmer i Tønsberg hvorav 5 var døpt samme år.

Hans Jørgen ble ordinert til prest den 17. januar 1883 av Bent Larsen. Bror Harald Halvorsen har fortsatt ordinasjonsattesten i sin varetekt og ordlyden den gang lød:

"Herved bevitnes, at Hans Jørgen Halvorsen er ordineret til Prest i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige ved Haandspaalæggelse, og er, overenstemmende med Kirkens Regler, fuldkommen berettiget til at prædike Evangeliet og forrette alle hans Embede tilhørende Pligter. Etter den Kundskap, vi have om hans Retskaffenhed og gode Karakter, og hans Attraa til at lære Menneskene Sandheden og overtale dem til at sky det Onde og holde seg til det Gode, anbefale vi ham til alle gode Mennesker og nedbede vor himmelske Faders Velsignelse over alle hans Bestræbelser og over Alle, som give Agt paa hans Ord.

Givet under vore Hænder med almindeligt Bifald af bemeldte Kirkes Embedsmænd, i Tønsberg den 17. Dag i Januar Maaned 1883.

Bent Larsen
sign

Dessverre døde hans hustru, og året etter, den 9. februar 1884 giftet han seg påny, med Bertine Anette Bensen, fra Vallø i Slagen.

I dette ekteskapet kom ytterligere 6 barn til verden, hvorav den ene er bror Harald Halvorsen.

Hans nye hustru ble også medlem av kirken. Hun ble døpt 28. april 1892, og mye tyder derfor på at omreisende misjonærer stoppet i Tønsberg og besøkte de lokale medlemmer iblandt, - før en gren ble organisert og før lokale ledere ble kalt.

At tro og håp var grunnfestet i familien Halvorsens hjem fremgår tydelig av følgende historie sakset fra "Skandinaviens Stjerne" nr. 9, av 1. mai 1912:

En mirakuløs helbredelse

Eldste Woodruf Sørensen skriver fra Kristiania, Norge: "I Mormonismens historie kan der nævnes mange tilfælde, hvor Herren har anerkjendt sine tjeneres administrasjon i at salve og velsigne de syke, som i tro og tillid til hans løfter have henvendt sig til ham om helbredelse, der er en af de gaver, som skulle følge de rette troende.

Broder og søster Halvorsen i Tønsberg ønske at meddele et saadant tilfælde, og for at flere kunne komme til kunnskap herom, beder jeg om plads for det i "Stjernen": En dag i mai 1911 faldt deres lille søn Bertrand, 3 aar gammel, ud fra en veranda i en høide af 7 meter og forsløg hovedet, saa at der ved lægeundersøgelsen viste sig brud paa hjerneskallen og hjernemassen traadte frem.

Lægen gav aldeles intet haab om redning, da bruddet var så alvorligt, at ingen lægehjelp kunde hindre døden fra naarsomhelst at gjøre barnet til sitt bytte. Foreldrene hørte til vaar menighet og følte nu, at da ingen jordisk hjelp kunde findes, var det deres privilegium at søge Herren som har lovet, at Troens Bøn skal frelse den syge, og de kaldte paa os, eldstene Arno B. Sørensen og George A. Petersen, til at administrere den hellige handling, hvilket vi ogsaa gjorde i oprigtighed og i ydmyg bøn og paakaldelse. Herren hørte vore bønner og anerkjendte vore handlinger, saa den lille bedredes fra den samme stund. Da lægen senere indfandt sig og ventede at finde et døende, om ikke et allerede dødt barn, stillede han sig forbauset ved sengen over den uforklarlige forandring, som var indtraadt, og han erklærede nu, at en heldig operasjon kunde foretages, hvorved barnet vilde gjenvinde sin fulde bevidsthed. Men drengen bedredes så hurtig, at al yderligere lægetilsyn blev overflødig. I dag er den lille fuldstendig normal og vel, og han er et levende vidnesbyrd om Guds kraft ved tro og forenede bønner. Lægen erkjendte selv, at der her var sket noget ved en større kraft og visdom end lægens."

Etter at Hans Jørgen Halvorsen oppgav sjøen begynte han å arbeide på Kaldnes Mek. Verksted og i en liten artikkel i Tønsbergs Blad i 1926, i forbindelse med hans 85-årsdag, kan vi lese at bror Halvorsen, i en alder av 85 år, fortsatte å arbeide på verkstedet.

"Han er den eldste arbeideren paa "Slippen". Bare det er jo en sjeldenhet, at se en mand på 85 aar hver eneste morgen drar til et anstrengende dagsarbeide..... Det er enestående, at en mand på 85 aar kan se tilbake på 77 aar i stadig arbeide. I sandhet, gamle Halvorsen har grund til at være stolt."

Selv om Hans Jørgen Halvorsen var 65 år gammel da Harald Halvorsen ble født, fikk de arbeide sammen på Kaldnes mek. Verksted noen år før "den gamle" sluttet, - 89 år gammel. Bror Harald Halvorsen begynte selv på Kaldnes i 1922 og arbeidet der til 1973, - i mer enn 50 år.

I de første årene kirken var organisert i Tønsberg ble møter holdt rundt om i de forskjellige hjem, og bror Harald Halvorsen forteller at det ofte ble avholdt møter i deres hjem hvor han fikk anledning til å synge for forsamlingen og ellers delta i sangstunden. (Bror Halvorsen var en flink sanger i unge dager).

Senere leide kirken lokale i en bygning i "Jentebakken" ved Slottsfjellet og senere i gamle Folkets Hus. På grunn av utvandring til Amerika og andre forhold, har medlemstallet variert mye, særlig i tiden før 1950.

Bror Hans Jørgen Halvorsen døde den 2. februar 1933, 92 år gammel.
Hans hustru Bertine Anette døde 21. desember 1937.

Av barna til Hans Jørgen Halvorsen var det bare ett som ble medlem - i voksen alder - nemlig hans søster Valborg Helene Halvorsen. Hun ble døpt 16. september 1939 og ble et trofast medlem av kirken som engasjerte seg sterkt i hjelpeforeningen og var et samlingspunkt og kraftsentrum i mange år. Hun døde 18. juli 1989, 90 år gammel.

Bror Harald Halvorsen ble ikke medlem av kirken før etter han hadde fylt 80 år. I mange år hadde han trofast fulgt sin hustru til kirken i Tønsberg, men selv ble han ikke med inn. På en tempeltur til Stockholm i 1986 ble hans hustru syk og kom på sykehus der. Etter noen tid ble hun sendt hjem til Tønsberg der hun døde den 1. november 1986. Men, 8 dager før hun døde ble Harald også medlem av kirken og har etter den dag vært i kirken hver eneste søndag med få unntak.

Tønsberg 12.01.97

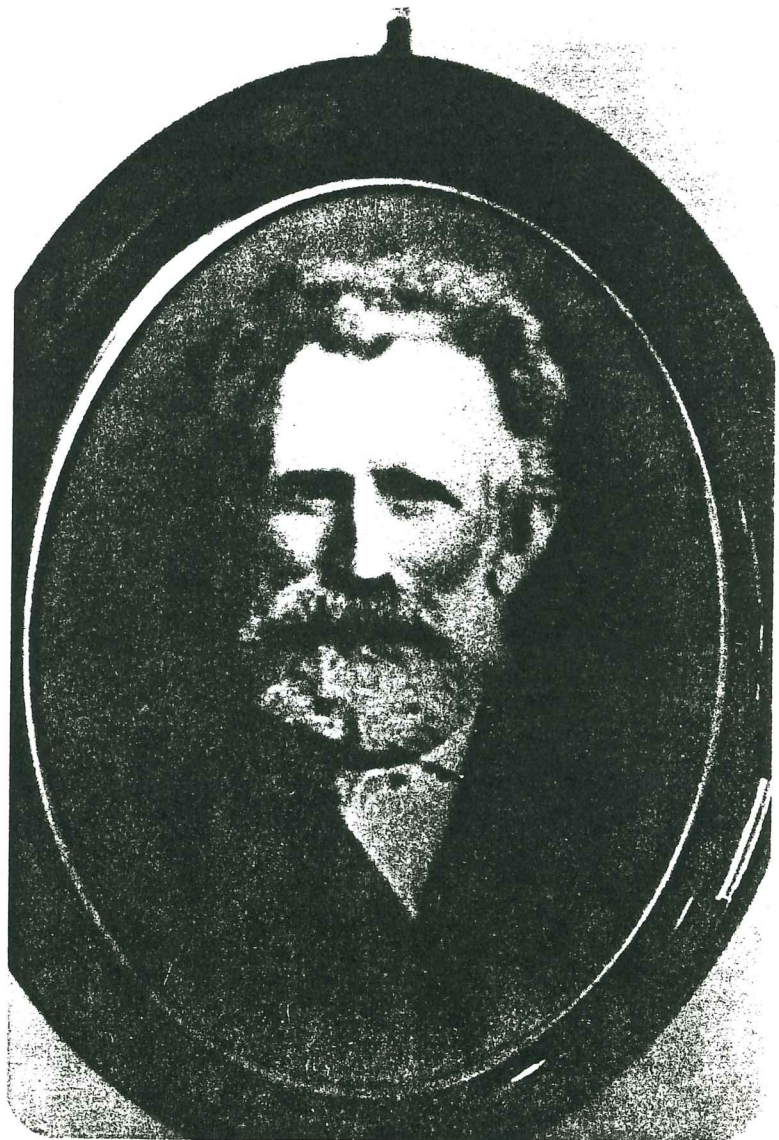
Einar Runa

Hans Jørgen
Halvorsen

født: 5. januar 1841

død: 2. februar 1933

Første medlem
i Tønsberg

DEN FØRSTE I MIN SLEKT!

Mens jeg sitter på nadverdsmøtet i Oslo 1 ward, søndag 7. august 1996, og er med på å oppholde mitt barnebarn, Espen Dalby, som prest i det Aronske prestedømme, går mine tanker til den første i min slekt som ble medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

Denne personen som muliggjorde denne gledelige begivenheten jeg nå opplever, var min bestemor, Gertrud Rasmussen Bævre Meeg. Hun ble født i Surnadalen i Halse i Møre og Romsdal den 5. februar 1856. Allerede som ni-åring måtte hun gjøre arbeid som gjeter-jente. Det var ofte vanskelig for henne å utføre denne jobben, fordi foreldrene hennes ikke hadde råd til å kjøpe sko til barna sine. Som voksen reiste hun til Kristiansund, og der traff hun Johan Johannesen Meeg. De giftet seg og fikk fire barn. De hadde også meget trang økonomi, slik at bestemor måtte ta med seg barna sine på arbeidet på Fiskeberget i Kristiansund, der arbeidet besto i å legge ut fisk til tørk.

Jeg vet ikke eksakt når hun kom i kontakt med kirken, men det må ha vært ca på 1890-tallet. Sammen med en venninne ble hun undervist av misjonærene, og de ble begge etter en stund overbevist om at kirken var sann, og ønsket derfor å bli døpt. Dette ble gjort ute på den islagte fjorden. De måtte derfor hugge hull i isen for å få utført denne viktige ordinans.

I 1906 reiste hun til Kristiania (Oslo), der mannen hennes ventet på henne. Han hadde reist ned tidligere for å ordne med arbeid og leilighet. Hun fikk dessverre aldri med seg mannen sin eller noen av barna sine i kirken, og dette var hennes store sorg. De eneste gangene bestefar og min mor var i kirken, var da jeg skulle tale eller proklamere på konferanser i kirken.

Bestemor elsket Skriften. Jeg kan huske at hun benyttet enhver anledning til skriftstudium, spesielt på kveldene. Da kunne hun sitte å lese til langt ut på kvelden. Dette kunne være litt trist for meg som lite barn, men det lærte meg også noe om viktigheten av å studere Skriften, og også noe om den styrke og glede den kan gi oss.

På sine eldre dager var bestemor aktivt med i hjelpeforeningen som kasserer. Som pike fikk jeg være med henne og fikk lov til å få mitt navn oppropt da alle kvinnene skulle gi 10 øre i bidrag. Jeg var da virkelig stolt over at jeg også var blitt "ordentlig" medlem av hjelpeforeningen.

Jeg har bestemor å takke for at jeg ble døpt som åtte-åring i 1920 og oppdratt i evangeliet. Den beslutning hun tok og det frøet hun sådde er årsaken til at mine barn og barnebarn idag alle er aktive i kirken.

Skrevet av:

Erna H. Dalby
Oslo 1 ward

En pionerhistorie

I begynnelsen av januar 1960 kom min hustru for å møte meg på vei hjem fra jobben. Samme dag hadde eldstene Barker og Watkins banket på vår dør i vår lille leilighet i Børstadalleen 21 A på Hamar hvor vi bare hadde bodd vel en måned. Hun slapp dem inn, og de gjennomgikk "den første diskusjon" med henne.

Det de fortalte, gjorde så sterkt inntrykk på henne at hun altså kom og møtte meg fordi hun var veldig spent på om jeg ville la misjonærene få komme tilbake når jeg var hjemme. Da jeg hadde gitt min tillatelse, gikk det ikke lenge før misjonærene innfant seg, og undervisningen begynte.

Til å begynne med var jeg ikke særlig interessert, jeg syntes det var litt artig å snakke engelsk med dem og de første par diskusjonene fanget egentlig ikke min oppmerksomhet i særlig grad. Slik fortsatte det helt til den kvelden de viste oss frelsesplanen. Da jeg fikk se den, skjedde det noe med meg. Det hele var så enkelt, men likevel så logisk, og som jeg senere har fortalt mange ganger var det nok i dette øyeblikk jeg forsto at budskapet var sant.

Etter denne kvelden fulgte jeg med på en helt annen måte enn før. Jeg fikk også litt lesestoff, bl. a. kan jeg huske jeg leste brosjyren "Mannen fra Vesten", som jeg likte spesielt godt. Men hvor forunderlig det enn kan høres, Mormons bok åpnet jeg ikke, og før dåpen var den for meg helt ukjent.

Misjonærene spurte oss selvsagt om vi ville be, og det gjorde vi hver for oss, men da de ville vi skulle be sammen, så vi litt spørrende på hverandre. Det hadde vi aldri gjort før, men vi bestemte oss for å forsøke, og det skulle vise seg å bli en strålende opplevelse som ga oss en veldig god følelse.

Den 29. mai 1960 ble Åse og jeg døpt i kjelleren på Drammensveien 96 G i Oslo, men noen dager før vi bestemte oss, ble eldste Watkins som jeg hadde hatt best kontakt med, tatt ut av Hamar og erstattet med eldste Robert Healy, og derfor var det han som døpte meg, mens eldste Daniel Barker døpte min kone. Imidlertid kom eldste Watkins til dåpen og det satte jeg stor pris på.

I mai 1960 var det ikke stor virksomhet i Hamar som var en såkalt "avhengig søndagsskole" under Oslo l. gren. Foruten Åse og meg selv var det døpt to kvinner i slutten av 1959, Magnhild Strandli - som var den aller første - og etter henne kom Marit Fjeldbu. Senere samme år ble ytterligere tre personer døpt. Åse og jeg var således nr. 6 og 7 her i Hamar. I likhet med oss selv, var alle de andre som ble døpt også de første som ble medlemmer i sine respektive familier. Åse er fortsatt det eneste medlem i sin familie, men etter at min far døde i 1976, døpte jeg min 85-år gamle mor i 1977. Hun tok imot evangeliet som et lite barn.

Møtene ble avholdt i et lokale vi kalte "Toppene", og ble ledet av misjonærene. Til å begynne med tok vi som nye medlemmer det som en selvfølge og trodde at slik ville det fortsette. At vi selv kunne få oppgaver i kirken falt oss ikke inn, men vi skulle snart erfare noe annet.

Undervisningsmaterieell var det ikke mye av, lite var oversatt til norsk på den tiden, men jeg kan huske at vi etter en stund fikk en lefse av en bok som het noe slikt som "Religionslære - det filosofiske grunnlag for mormonismen", og jeg ble satt til å lede klassen i Søndagsskolen. Den situasjon som da oppsto, kan vel best beskrives med Jesu velkjente ord om at "når en blind leder en blind faller de begge i grøften". Det som reddet meg var vel at vurderingsevnen hos klassen forøvrig heller ikke var særlig velutviklet i denne aller første tiden her på Hamar.

Senere har jeg hatt mange oppgaver i kirken og har lært den å kjenne både fra innsiden og utsiden. Men når jeg i dag registrerer hvor vanskelig menneskene har for å akseptere det glade budskap som ble gjengitt til jorden av den unge og ydmyke gutten Joseph Smith som en vårmorgen i året 1820 gikk ut i skogen for å spørre Gud hvilket kirkesamfunn han skulle slutte seg til, har jeg mer enn en gang undret meg over hvorfor Åse og jeg hadde forholdsvis få problemer med å akseptere det.

Det får vi sannsynligvis ikke noe svar på før vi kommer over på den andre siden og får se hvem vi var og hvordan vi reagerte da planen ble lagt frem. Etter hvert er jeg nemlig blitt stadig mer overbevist om at reaksjonsmønsteret, lydigheten og trofastheten må ha vært atskillig mer nyansert enn vi kanskje forestiller oss og at det er den ballast vi har med oss fra vår første prøvestand som blir meget avgjørende for om vi er i stand til å ta imot det gjengitte evangelium når det forkynnes for oss her.

Kari Brandvik

Jeg ble født i Trondheim i 1932, som eneste barn av Aslaug og Arnet Margido Andersen. Mine foreldre drev en forretning i byen på den tiden. Min mor døde da jeg var 17 år og min far da jeg var 19 år gammel. Vi snakket sjeldent om religion i mitt barndomshjem. Men jeg vet at de begge trodde på Gud.

Jeg ønsket å finne ut hvilken kirke som kunne være den rette. Jeg undersøkte alle de kirkesamfunn jeg kunne finne i Trondheim, etter at jeg ble alene. Jeg fant ikke noen som kunne gi meg et tilfredsstillende svar på hvor mine foreldre var etter at de hadde forlatt dette livet.

Ved årsskifte 1956/57 kom to misjonærer på min dør, og endelig fikk jeg svar på de spørsmål jeg hadde. De kunne fortelle meg at alle mennesker, også mine foreldre skulle få sjansen til å høre sannheten. Jeg fikk et vitnesbyrd med en gang jeg hørte om profeten Joseph Smith og Mormons bok. Alt falt på plass. Her var løsningen: En profet som med myndighet kunne si "Så sier Herren"!

På dette tidspunkt var jeg gift med en som ikke ville høre om kirken eller religion i det hele tatt. Jeg hadde to små barn. Situasjonen var ganske vanskelig. Det gikk flere måneder da jeg ikke fikk lese, ta imot misjonærene eller gå i kirken. Til slutt måtte jeg faste og be mange timer om at det måtte bli en løsning. Etterhvert kom løsningen på en veldig spesiell måte, og jeg kunne bli døpt. Det skjedde i Trondheimsfjorden den 26. april 1958. Det var veldig kaldt den dagen. Is lå ennå på vannet, og det blåste forferdelig. Vi skiftet i telt, og én måtte stå inne i teltet og holde teltstangen så den ikke skule blåse på sjøen.

Jeg ble døpt i det iskalde vannet, men kjente ingen kulde, jeg ble ikke engang forkjølet. En lege hadde fortalt meg at jeg hadde hjertefeil og TBC i venstre lunge. Ved neste besøk var både hjertefeilen og TBC borte. Det fantes ikke spor igjen. Jeg vet at det var prestedømmets kraft som virket den dagen.

Det var konferanse i Trondheim distrikt og alle misjonærer fra hele Nord-Norge og ned til Ålesund var tilstede sammen med misjonspresident Engebretsen. Jeg har fått vite etterpå, at alle disse prestedømsbærerne hadde fastet og bedt for meg den dagen.

Om vanskelighetene hadde vært store før dåpen så ble de ikke mindre etterpå. Alle naboer sluttet å snakke til meg, og min manns familie, og han selv, gjorde narr av meg på veldig mange måter. På den tiden gikk det mange usanne rykter om de forferdelige "mormonene" som tok jenter og damer med seg til Amerika og giftet seg med dem i hopetall.

Det var vanskelig å stå alene i Kirken den gangen. Vi bodde også et godt stykke utenfor byen, slik at jeg hadde ikke kontakt med andre medlemmer i uka. Men jeg hadde lett så intenst etter den sanne kirke, og endelig funnet den, at det var ikke noe som kunne få meg vekk fra den. Jeg vet at jeg fikk støtte og hjelp fra min himmelske Fader mange ganger da det stormet som verst.

Nå er mine foreldre døpt og beseglet i tempelet, og jeg er beseglet til dem. Ringen er sluttet.

PIONERHISTORIE 1996

Skrevet av Kari K.V. Astroza.

Min historie begynner med da jeg ble kjent med min mann og hans familie. De kommer fra Chile. Hans mor, to søstre og tre av hans fire brødre er medlemmer av kirken. Før hans mor døde bodde hun en tid hjemm hos oss. Da fikk jeg høre litt om kirken. Det var i 1990. Den gangen var jeg ikke mottagelig, egentlig så syntes jeg at jeg hadde det veldig bra slik ting var. Dessuten var vi ikke gift. Det ble ikke noe mer ut av det. Men likevel hadde jeg alltid en følelse inni meg som sa at det var noe som manglet. I det store og hele hadde jeg en negativ hodning til kirken. Alt virket så rart, mange rare ord, levende profeter, biskopen var en helt vanlig mann som gikk i dress osv. Jeg var i ungdomsårene ganske aktiv i statskirken, derfor var dette noe helt nytt og fremmed for meg. Så skjedde det at vi var invitert til å overvære velsignelsen av min svigerinnes yngste sønn. Dette var våren 1995. Vi ble da kjent med en misjonær som het eldste Martinez. Han og hans kompanjong begynte så å komme hjem til oss. Etterhvert kom det andre misjonærer som begynte å undervise oss igjen. Etterhvert likte jeg mer og mer det som misjonærene underviste oss i. Dessuten følte jeg at tiden var inne for forandring i livet vårt. Min mann var klar for å døpe seg, men jeg følte at jeg trengte litt mer tid. Jeg bestemte meg for å gjøre slik det står i Mormons bok. Jeg ville be med oppriktig hjerte og virkelig be om å få kunnskap om Mormons bok's sannhet. Jeg gjorde så en kveld for meg selv. Etter det følte jeg en sannhet inni meg som det ikke går an å beskrive. Jeg følte at jeg hadde visshet om at Mormons bok er sann. Vi bestemte oss så for å døpe oss sammen. Det skjedde den 27 april 1996 i kirken i Hekkveien i Oslo. Min mann ble døpt av bror Lautaro Herreira og jeg ble døpt av biskop Tom Atle Herland. Vi har nå vært medlemmer i ca. 3 mnd. Det er liten forståelse fra min familie, men vi håper dette kan endre seg.. i fremtiden. Jeg er så takknemlig for kirken og for evangeliet, og jeg føler det er spennede tid som våre to sønner, min mann og jeg har foran oss.

Historien om vår Kirkes tidligere pionérer har alltid grepet meg sterkt. Deres strabasiøse ferd over til vesten og deres sterke tro og utholdenhet har styrket min tro og mitt vitnesbyrd hver gang jeg har lest om dem.

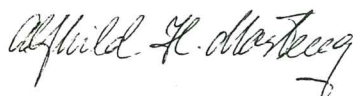
Min egen omvendelse til Kirken har jeg aldri tenkt på som en pionérhistorie. Jeg ble kjent med Kirken gjennom min kjære mann som jeg møtte da jeg var ganske ung. Han var "født i Kirken", som vi sier. Hans foreldre og bestemor samt hele hans familie var medlemmer av Kirken og hadde mottatt evangeliet gjennom misjonærene mange år tidligere. Så dem ser jeg med takknemlighet på som pionérer. Det var ikke lett dengang å være en mormon i Norge.

For min del hadde jeg aldri tidligere hørt om Jesu Kristi kirke av siste dagers hellige, det var noe helt nytt for meg. Jeg var født av gode kristne foreldre innen statskirken, men hadde ikke noe personlig forhold til kirken. Da min Charles fortalte meg om sin Kirke, ble jeg svært interessert. Det eksempel han og hans familie var for meg i denne tiden, betød mye for meg. Jeg ble med dem til Kirken, og misjonærene vanket ofte i hjemmet. Jeg ble undervist av dem. Det de fortalte i de leksjonene de ga meg, forsto jeg så lett, det var som om jeg hadde hørt det før. Sammen med min mann og hans undervisning vokste jeg i troen på dette for meg nye og "vidunderlige verk".

Jeg bærer vitnesbyrd om den lykke evangeliet gir i livet. Jeg ble døpt 4. september 1949, og jeg føler at det var da mitt liv virkelig begynte. Når jeg ser tilbake på disse årene, fylles mitt hjerte av takknemlighet og glede for den rikdom det har vært i mitt liv at jeg fikk lære evangeliets sannhet å kjenne. Jeg er takknemlig til Herren for hans godhet, for at jeg fikk lære om frelsens plan og evangeliets gjengivelse.

Jeg er i dag den eneste i min slekt som er medlem av Jesu Kristi kirke av siste dagers hellige, men av hele mitt hjerte håper jeg at mine søsken vil forstå og motta lyset en gang i fremtiden.

Mitt vitnesbyrd er sterkt, og jeg er så takknemlig for alt jeg lærer i Kirken og for den utvikling det gir meg i mitt liv. Mitt største ønske og mål er at jeg må være trofast til enden.

Alfild H. Morteng

Jeg vokste opp som eneste barn i et godt hjem. Min oppdragelse var med vekt på de grunnleggende kristne normer og medmenneskelig respekt. Mine foreldre var ikke personlig kristne, selv om jeg var døpt i statskirken som barn. I 12-13 års alderen fattet jeg interesse for kristendom gjennom kamerater som tilhørte pinsebevegelsen. Jeg trodde dette var det rette, selv om mine foreldre var dypt uenige. Jeg gikk likevel på møter der, men følte etter hvert at den høylydte og karismatiske stemningen ikke ga fred. Så jeg sluttet å gå der.

Senere ble jeg kjent med noen fra Stovner menighet (Statskirken). Her ble jeg tatt godt imot. Kjærligheten og medmenneskeligheten var stor. Presten der ble en god venn. Jeg ble konfirmert her og var aktivt med. Likevel var det ting jeg stilte spørsmål ved:

- Hvorfor fantes det ikke noen profet idag, slik som Moses og Abraham
- Hvordan kunne Gud, Jesus og DHÅ være en og likevel flere, slik treenigheten ble forkynt.
- Kirken ga ingen åndelig tilfredshet med søndagens monolog. Det var ikke rom for samtale og spørsmål.

Dette var mine tanker vinteren og våren 1986. Jeg ba ofte til Gud om at han måtte lede meg dit jeg kunne finne sannheten. Jeg ba om å treffe mennesker som kunne veilede meg. Den sommeren flyttet jeg som vanlig ut til mormors hytte ved Drøbak, og mine bønner vedvarte. St. Hansaften var det stor fest med mange familier til stede. Jeg kjent de fleste, men det var også en ny familie der. Vi kom i prat, og jeg fikk høre at de var mormonere. Jeg tilbrakte mye av sommeren og høsten med denne familien. Jeg likte deres positive impulser og respekt for familiens organsiasjon. Jeg ble med til kirken i Oslo og likte møtene. Jeg fikk Mormons bok og begynte å lese. Misjonærene ville undervise meg, men jeg ville lese boken først, uten deres påvirkning. Jeg skrev opp alle mine spørsmål, og disse stilte jeg i undersøkerklassen. Misjonslederen hadde som oftest svar, eller så fikk jeg det uken etter. Det var en lærerik tid, og jeg leste Bibelen med et helt annet syn på Kristus og treenigheten.

I nov/des -87 avsluttet jeg Mormons bok. Jeg leste ofte til langt på natt. Nå kom jeg til Moroni 10:4. En aften jeg satt på min hybel knelte jeg ned. Alt var stille. I en kort men oppriktig bønn spurte jeg Gud om det jeg hadde lest og lært var sant. Jeg fikk en bekreftelse som gjennomtrengte mitt hjerte. En varm og god følelse som om en usynlig kraft talte til meg. Nå visste jeg det.

Mine foreldre kunne ikke godta mitt standpunkt. De engasjerte seg sterkt i å finne ut om kirken gjennom bøker de fant på biblioteket. Det meste var rykter og usannheter om at de som ble medlemmer ville støte fra seg venner og familie som ikke trodde det samme. Det var mye diskusjon og uenighet hjemme. Jeg forsto mine foreldre, men jeg hadde fått et svar på alle de bønner jeg hadde oppsendt året før. Den 23. Juni 1987 ble jeg døpt. 4 måneder senere ble jeg ordinert til eldste, og 3. November 1988 mottok jeg min begavelse.

Herren hørte min bønn om å treffe noen som kunne veilede meg. Jeg har idag et vitnesbyrd om at Herren lever, og at han svarer våre bønner. Jesus Kristus leder selv sin kirke på jorden ved åpenbaring gjennom profeter og apostler. Jeg vet at familien er en hellig organisasjon som kan bindes sammen for evig. Jeg har erfart det og vet at det er sant.

Vennlig hilsen Øyvind Ruus Oslo 2.ward

Min omvendelse til Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige

Mitt barndomshjem var på Dønna utenfor Sandnessjøen. Som så mange øyværingar på Helgelandskysten måtte jeg tidlig reise hjemmefra for videregående skole og arbeid. Jeg havnet i Mo i Rana. Der fikk jeg på en mirakuløs måte hybel hos Anna og Per Åsheim. De var kjente av mine foreldre.

Vi hadde ofte koselige pratetimer. Rett som det var snakket vi om religion. Da jeg kom til Mo, regnet jeg meg selv som ateist. Dette var en følge av min konfirmasjonstid. Jeg mislyktes i å forstå læresetningene jeg ble undervist i. Anna var konvertitt til Kirken, men det var Per som ivret etter å fortelle meg det han visste. Selv vegret han seg for å bli døpt. For første gang på lenge kom misjonærsøstre til Rana. De ble ikke lengere enn et par måneder. Vi rakk å bli gode venner og da de forlot Mo, ga de meg Mormons bok. Det rørte meg, men boka havnet fort i bokhylla. Det kom to nye misjonærsøstre, Brenda Gelchen som nettopp kom fra varme California og Natani Noise fra Utah. Vi fant straks tonen og ble gode venner enda det var vanskelig å forstå dem. Norsken deres var elendig. Jeg lurte på hvordan de greidde å undervise andre. I og med at jeg kunne litt engelsk, prøvde jeg å hjelpe dem. De inviterte meg til en hyggekveld i Kirken. Jeg ble ganske grepet. Daværende misjonspresident Richard Broberg var der. Han kom bort til meg og sa: - Jeg føler ånden så sterk. Jeg vet at du kommer til å bli medlem av Kirken.

Jeg lo godt og tenkte: - Det skal vi bli to om.

Da jeg dro hjem på juleferie, hadde jeg mange tanker i hodet. Det ble en mislykket feiring av Jesu fødsel. Det var faktisk slik at jeg gledet meg til å komme tilbake til Mo og alle mine nye venner. Jeg så fram til å hjelpe misjonærene med norsk.

De var smarte nok til å gi meg misjonærleksjonene samtidig. Etter mange åndelige opplevelser kom vi til 4. leksjon. De anmodet meg å holde bønn. Jeg syntes det var vanskelig, men de ba meg spørre Gud om det var sant det de hadde lært meg. Dette var en slik spesiell anledning at jeg bestemte meg å gjøre det. Med en lapp der de fire grunntrinnene for bønn var skrevet og som de hadde gitt meg, gikk jeg opp på hybelen og knelte ved siden av senga og ba: - Gud hvis du er der, si det til meg slik at jeg ikke tviler. Jeg gir deg bare denne ene sjansen!

Det var ikke særlig ydmykt, men helt oppriktig og ærlig. En brennende og overveldende følelse kom over meg. Tårene begynte å renne. Jeg hørte en stille hvisken: - Nå vet du jeg er her og hører dine bønner. Du vil aldri kunne vende deg fra det du nå har opplevd.

Og det har jeg ikke kunnet. På fjorten dager ble hele mitt liv omsnudd. Dagen før 21 årsdagen min ble jeg døpt i Ranahallen, et steinkast fra der jeg var født. Min iver over evangeliet gjorde at jeg snart reiste på misjon. Senere giftet jeg meg i Stockholm tempel med min hjertenskjær. Sammen har vi en deilig datter og snart skal hun bli storesøster.

Johanne Toril Hernes

MITT VITNESBYRD av Karin Bjareng, Oslo II ward.

Det er med glede og takknemlighet jeg ser tilbake på 36 års medlemskap i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

Jeg husker godt første gang misjonærene ringte på døren. Det var en deilig, klar februar dag i 1960, og jeg var akkurat i ferd med å gå ut med vår lille sønn. Jeg ba dem derfor om å komme igjen neste dag, for jeg var ivrig etter å få vite hva disse unge guttene hadde å fortelle. Inntil dette tidspunkt hadde jeg vært det man vel passende kan kalle for en "lunken kristen". Jeg mente at hvis man trodde på Gud og ellers forsøkte å skikke seg etter beste evne, så var det tilstrekkelig. Hvilken sekt eller kirkesamfunn man tilhørte kunne vel komme ut på ett.

Om "mormonerne" visste jeg ingenting. Derfor var det bare naturlig at jeg etter misjonærenes første besøk slo opp i et leksikon for å se hva det sto der. Det var ikke meget positivt, og da de kom tilbake neste dag, var jeg temmelig skeptisk. Men etterhvert ble jeg mer og mer interessert i det de fortalte, og jeg forsto at de hadde et evangelium å forkynne som var i overensstemmelse med Bibelens lære. En dag fikk også min mann anledning til å hilse på dem, og han ble meget begeistret.

Fra nå av ble det også lettere for meg da jeg visste at jeg hadde min mann med meg, og vi i fellesskap kunne dele de problemene som oppsto. Men da misjonærene spurte om jeg ville bli døpt, meldte tvilen seg igjen. Å skulle skrive seg ut av statskirken syntes jeg var rart. Ikke fordi jeg hadde vært noen flittig kirkegjenger, men det var jo tross alt der jeg hadde hørt hjemme siden jeg ble født. Imidlertid fikk jeg ved bønn og studium av kirkens skrifter etterhvert en fast overbevisning om at det som misjonærene fortalte var sant. Det som kanskje til slutt overbeviste meg fullstendig, var selve planen med oss mennesker som fornuftsvesener, at vi kunne se tilbake på en foruttilværelse, fortsette denne prøvetilstand, gå videre i ånde verdenen, for til slutt å oppstå til den herlighet vi har gjort oss fortjent til. Dette åpnet ganske andre perspektiver og ga livet en helt annen mening enn tilfellet var tidligere. Vi kunne som en familie besegles til hverandre for tid og evighet, og livet her på jorden var bare en liten del av et samlet hele,

Det gjengitt evangelium i sin fylde setter oss mennesker i en helt annen stilling enn vi var før. Vi får nye mål å arbeide mot, og vi arbeider mot dem med glede fordi vi vet at vårt arbeide for Herren blir kronet med lykke og velsignelser både i dette og i det kommende liv. Vi er kanskje ikke alltid helt klar over betydningen av å ha levende profeter iblant oss i dag som kan si: "Så sier Herren".

Hvilken trygghet gir ikke evangeliet oss i den tid vi nå lever hvor menneskene håper på en bedre verden og håpet brister rett foran dem? Vi ser ikke lenger dette liv som noe mål i seg selv, men som en del av evigheten. Jeg takker min himmelske Fader for det vitnesbyrd jeg har. Jeg vet at evangeliet er sant og jeg ber for oss alle at vi må stå trofast og holde ut til enden i Jesu Kristi navn. Amen.

MIN PIONERHISTORIE.

Jeg er den første og foreløpig eneste i min familie som er medlem av Kirken. Jeg ble døpt den 15. juni 1974 i Oslo 1. gren, som det het dengang. Jeg var da 17 år.

Det hele begynte da jeg gikk på ungdomsskolen, og fikk venner som var aktive i Statskirken. Jeg ble døpt i Statskirken som liten, men har aldri vært aktiv der.

Disse vennene som jeg da fikk, så bestandig så glade og lykkelige ut, og de sa det var fordi de var frelst.

Jeg tenkte at det måtte være fine greier, jeg vil også bli frelst.

Jeg begynte å lese veldig mye i Bibelen, og jeg likte det jeg leste, men jeg følte meg ikke noe mere frelst av den grunn.

Jeg begynte å lure på hva jeg gjorde galt.

Når tanken på å søke i andre kirkesamfunn dukket opp, vet jeg ikke, men plutselig var den der, og jeg begynte først å lese om katolikkene, men det gikk fort over, for det var for diffust.

En dag leste jeg i et ukeblad om en popgruppe som het The Osmond Brothers.

På den tiden leste jeg alt om dem, for jeg likte musikken deres veldig godt.

I denne artikkelen stod det at de var mormonere.

Jeg ante ingenting om mormonere, jeg visste ikke engang om de fantes i Norge, så jeg slo opp i telefonkatalogen på M.

Jeg ble skuffet.

Så gikk jeg på biblioteket og lånte Mormons Bok. Jeg leste halvparten, og følte at jeg måtte vite mer.

Siden mormonkirken ikke stod i telefonkatalogen, så jeg ingen annen utvei enn å skrive til Osmonds Fan Club.

Jeg bad dem sende meg informasjon om Kirken, og jeg fikk brev tilbake fra dem, og også et brev fra misjonspresidenten i Norge på den tiden, Gøsta Berling.

Osmonds hadde sendt mitt brev videre til den norske misjon, og da fikk jeg også vite Kirkens riktige navn.

I brevet fra misjonspresidenten stod adressen til Kirken, samt møtetider, så jeg reiste til Kirken den førstkommende søndagen.

I døra møtte jeg de misjonærene som hadde fått min henvisning, og de ble veldig overrasket over å se meg, de hadde nemlig tenkt å besøke meg uken etter.

Disse misjonærene var eldste Bill Hutchinson fra Kaysville Utah, og eldste Mark Dahle fra North Augusta, South Carolina.

De underviste meg i tre måneder, og det føltes som å legge et puslespill som jeg hadde lagt mange ganger før, alle brikkene falt på plass.

Jeg har en sterk overbevisning om at Kirken er sann, og har aldri angret på min beslutning om å bli døpt.

Torill Solvang Norseth.

MIN PIONERHISTORIE

Av Ragnhild Louise Teslia

I min barndom var jeg svært intressert i religion og jeg var ganske aktiv i de forskjellige møter og aktiviteter i Frelsesarméen. Min mor sendte meg avgårde til dem fordi hun trodde jeg ville ha godt av det. Jeg trivdes ganske bra der og deltok i speiderarbeidet deres og jeg endte også opp som juniorsoldat. Siden i livet ble jeg gift og fikk to barn og religionen kom på avstand, men etterhvert som årene gikk begynte igjen mine tanker å vende tilbake til Gud. Fantes han virkelig, eller var han bare en eventyrfigur? Men - hvis han virkelig eksisterte, hva var så meningen med livet og alle prøvelser vi måtte igjennom. Tankene plaget meg og fikk meg ofte til å gråte.

Så, en dag skjedde det med meg som med mange andre søkende av sannheten, to misjonærer fra Jesu Kristi Kirke av siste dagers hellige banket på min dør og de ga meg sitt oppriktige vitnesbyrd om at Gud virkelig lever og at Jesus Kristus er vår Frelser. Mitt hjerte ble så rørt at tårene begynte å trille. Etterhvert som jeg leste i Mormons bok følte jeg sannheten og ånden i den og jeg ønsket å bli døpt, men på grunn av vanskeligheter i familien tok det hele ni måneder før jeg kunne gå ned i dåpens hellige vann. Jeg gråt av lettelse da det var gjort og jeg var utrolig lykkelig over at jeg nå var et medlem av Jesu Kristi sanne Kirke på jorden. - Atte år senere ble min sønn og datter også døpt og min sønn dro et år senere på misjon til England. Det har nå gått tjueseks år siden jeg ble døpt og mange ting har skjedd i mitt liv og jeg har lært meget om den planen som vår himmelske Fader har for meg og for alle mennesker. Jeg er nå viet for tid og all evighet i Stockholm Tempel og min datter er viet i Salt Lake Tempel. Min sønn er også et aktivt medlem i Jesu Kristi Kirke, men har ennå ikke funnet seg en ledsaker.

Mitt hjerte svulmer over av takknemlighet til min himmelske Fader som sendte to vidunderlige misjonærer til mitt hjem for å fortelle meg at Gud virkelig lever og at han hadde en plan og en mening med mitt liv.

Regina Amalie Larsen

født 4. juli 1841

Min mormor, Regina Amalie Larsen, var den første av min slekt som mottok evangeliet og ble døpt i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Hennes pikenavn var Reinertsen Valle. Hun ble født 4. juli 1841 i Vanse i Vest-Agder. Hun døde 9. mai 1905 i Oslo.

Hun giftet seg med Ole Larsen. De bodde på Rodeløkka i Oslo. Der fikk de flere barn: Richart som døde ca. 6 år gammel, Alfred, Hilda, Richard (nr. 2), Kristian, og Dagmar som ble min mor. Hilda, Kristian og Dagmar sluttet seg til Kirken. Jeg er ikke sikker på om Alfred og Richard også gjorde det. Men en av disse hadde en datter som bosatte seg i USA med mann og barn. Barna het Borghild og Ivar Simonsen og har vært på misjon i Norge for en del år siden.

Den andre hadde to gutter og 1 datter. Datteren het Dagny og døde for ca. 2 år siden. Jeg tror de var medlemmer av Kirken, jeg er helt sikker på at Dagny var det, da hun ble begravet fra Kirken.

Etterkommere av Hilda, Kristian og Dagmar, har alle sine barn og barnebarn i Kirken.

Min bestefar var skomakermester. Han var ikke medlem, men han likte å gå i Frelsesarméen. Han likte sangen og musikken der. Min bestemor hadde forskjellige vaskejobber. Hun hadde vært ute og vasket tidlig en vintermorgen da det var så kaldt at hun pådro seg lungebetennelse. Det var dette hun døde av.

Kristian var far til Ramm Larsen Arveseter, som mange av medlemmene kjente.

De fleste etterkommerne etter min mormor og morfar har holdt seg trofast til Kirken gjennom alle generasjoner. Mine oldebarn, Melissa, Amanda, Sara og Baue (Australia) og Erik Kristoffer (Oslo) er 6. generasjon i dag, og vi er alle taknemlige til Regina Amalie fordi hun som den første i vår slekt ble medlem av Kirken. På min fars side var det bare han som var medlem av Kirken.

Edna Porsbøll Simonsen

18. aug. 1996

Einar Johannes Brandvik

Jeg ble født i Bjugn i Sør-Trøndelag den 1. Pinsedag 1923, som yngst av tre barn. Min nest eldste søster levde bare noen dager. Jeg vokste opp på en liten husmannsplass. I det samme huset bodde foruten mine foreldre og min søster, også mine besteforeldre og min fars tre søsken. Det var trangt om både plass og penger. Min far arbeidet ombord i en lokalbåt. Der fikk han kuttet av seg benet. Dette hendte før jeg ble født. Den gang var det ikke noe som het uføretrygd, så han fikk klare seg så godt han kunne med et kunstig ben.

En annen ting som hadde sterk innvirkning på hverdagen, var krigen. Det var tyske soldater overalt, og en kunne ikke stole på noen, selv ikke gamle venner. Krigen hadde også en sterk innvirkning på matvaresituasjonen og hverdagen forøvrig.

Min mor døde da jeg var åtte år gammel. Det ble aldri snakket om religion hjemme, men jeg vet at min mor var troende, og hun lærte meg å be aftnebønn. Jeg var også med henne på møter, når det en sjelden gang kom en omreisende predikant. Etter at jeg var blitt voksen, fant jeg ut at hun hadde sympati for Pinsebevegelsen.

Jeg var ikke det man kan kalle en søkende. Jeg hadde avskrevet alle kristne trosoppfatninger, og hadde vel nærmest min egen teologi. Jeg trodde på en Gud, og hadde mine bønner. Bibelen betraktet jeg som en historiebok i likhet med "Snorre". Så da misjonærene en dag i 1958 banket på tok jeg ikke i mot dem fordi jeg var interessert, men jeg ønsket å diskutere med dem og regnet med å sette dem fast. Men det skulle ikke gå slik. Det ble misjonærene som satte meg fast. Jeg ble både forundret og forvirret, og måtte spørre meg selv: "Hva er det de har som jeg ikke har?"

Det var på denne bakgrunn at jeg begynte å lese i Mormons Bok. Da jeg en kveld på nytt leste Moroni 10:3-5, ble jeg liggende å tenke over dette. Var ikke dette løftet sant? Eller var det noe i veien med meg? Etter å ha grublet og bedt en stund, fant jeg svaret. Jeg hadde oversatt uttrykket "ærlig hensikt". Mitt ønske var å få vite om det var sant, jeg hadde ikke tenkt å gjøre noe med det. Da gikk det opp for meg at er dette sant, da har jeg bare én ting å gjøre: La meg døpe. Da fikk jeg svar på min bønn. Jeg er takknemlig nå for misjonærene som hadde slik tålmodighet med meg. Nå kan jeg si at jeg VET at Kirken er sann, og det har gitt meg stor glede og mange velsignelser.

Noen kirke eller menigheter var det ikke i Porsgrunn da jeg ble medlem. Det var to medlemmer før meg. Misjonærene leide en gammel og kald brakke hvor møtene ble holdt. Misjonærene ledet møtet, misjonærene forrettet og utdelte nadverden, misjonærene holdt talene og misjonærene sang salmene.

Noen problemer møtte jeg ikke etter at jeg ble medlem. Livet mitt fortsatte stort sett som før, bortsett fra at et nytt element var kommet inn - Kirken, og arbeidet som fulgte med. I 1961 ble medlemmene i Skien, Porsgrunn og Larvik slått sammen og organisert til en gren. Larvik gren. Jeg ble kalt og beskikket til Grenspresident, en stilling jeg hadde i 13 år. I en kort periode før Oslo Stav ble organisert, var Porsgrunn eget distrikt, sammen med Arendal og Kristiansand, og jeg ble kalt til distrikts president. Men den største overraskelsen fikk jeg da Oslo Stav ble organisert, og jeg ble kalt til Patriark.

When I became a member of the Church, I was 26 years old, and had been living in Albany, New York for just over two years. I was timpanist of the Albany Symphony Orchestra at the time, and while I always believed in God, my religious activity was at an all time low. I was born into a Catholic family, but when I reached the age of twentytwo, I became a member of the Presbyterian religion. However, that did not satisfy me, and by the time I moved to Albany in 1977, I was a very inactive Presbyterian. I did go to services occasionally, and had several fine conversations with the minister, but that was the extent of my activity.

One evening, during a rehearsal of the Albany Symphony Orchestra, a friend invited me to attend a rehearsal of his college wind ensemble. It's conductor, Dr. Richard Ross was a mormon, and I was very impressed by him. I was amazed at how calm he was in keeping the rowdy bunch of college kids in order, and at how much he was able to accomplish with very few words. I made a decision then and there to find out his secret to selfcontrol! I attended several rehearsals that spring, and offered to coach the timpanist, an offer which was gratefully accepted. During the next year I got to know Richard and his wife Carla very well, and we developed a close friendship. The summer of 1979 was one of discontent for me. I felt the need of getting out of New York for a few weeks after the opera season was over, and I told Richard what I was feeling. It turned out that he and his wife were heading out to Utah to assist in a family wedding, and Richard seized the opportunity to invite me to go out with him. During the last week of the opera season, Richard started to tell me about the Church and started to talk about Joseph Smith and the golden plates. I admit to being extremely skeptical and we had some really blazing discussions during this period. When the opera season ended, we drove out to Utah together and arrived safely in Provo..

My intention was to attend one of the daily organ recitals at the Mormon Tabernacle, and then attend a movie. On my way to the Tabernacle, I overheard one of the Temple Square missionaries lecturing to a small group, and she was talking about the Seagull monument, and the events that it commemorated. I was immediately intrigued, and attended a presentation after the organ recital. In fact, I visited the other exhibits and visitors centers around the Square. I began to feel that the Mormons had something going for them, and that I wanted to be a part of it. Things began to make sense to me. I visited Temple Square at least five times during my stay in Salt Lake, and I bought a copy of the Book of Mormon. I had filled out several referral cards during my visit, and soon after my return to Albany, the missionaries visited me. Elders Mike Black and Kevin Laing began to teach me in earnest. I began to go to Church with Richard, and enjoyed being there. I felt like I had come home. The Catholic and Presbyterian churches had nothing like the fellowship the Latter-Day Saints had! I felt better and better about the message, and I had no problems with being baptized. The missionaries proposed that I be baptized in mid-November. My feelings for the Gospel message were such that I told them "Why wait? I feel that what you are telling me is true! Why not do it as soon as possible?" I had no problem with the Word of Wisdom, so there was no problem in setting up the baptism. I was baptized by Richard Ross on the 14th of October, 1979 at the Albany Stake Center. When I went into the waters, I was very excited, and when I was baptized, I felt a burning sensation and a feeling of peace! Since then, I have never looked back. The Church has changed my life in so many ways, that it would take a book to describe them! I am grateful for Richard, the missionaries, and to the Lord for the wonderful privilege of becoming a member of the Church. All of my happiness on this earth since then has stemmed from this, and I will be eternally grateful for them, and to my Heavenly Father for showing me the way to happiness, eternal life and exaltation. I know the Church is true, that Joseph Smith was a prophet of God, and that we have a living Prophet in President Gordon B. Hinckley.

Andrew Simco, Oslo 2. Ward.

LUDVIG LARSEN f. 25. april 1867

I februar 1996 ble mitt første barnebarn født i Salt Lake City, Utah. Steven Affleck III ble dermed det sjette leddet i kirken etter Ludvig Larsen, min oldefar.

Ludvig Larsen og hans kone Caroline, kom inn i kirken på slutten av det forrige århundret, og ble døpt den 9. Januar 1895. Da hadde de fått fire små barn hvorav min mormor var den tredje i rekken. Sammen med ytterligere tre gutter vokste de opp i kirken i Kristiania, og min mormor ble døpt da hun ble 8 år. Ludvig oppfostet alle sine barn i kirken. Noen flyttet til USA, men forble aktive i kirken. Oslo stav har idag mange aktive medlemmer som er etterkommere av Ludvig Larsen.

Min mor, Elsie Bakken har alltid følt seg nær knyttet til sin bestefar.. Da han ble enkemann flyttet han hjem til min mormor. Av de tre pikene var hun den eneste som bodde i byen. Hennes eldste søster Lagertha Kristiansen (Lalla) var bosatt i Trondhjem, og søster nummer to, Asta Waring, hadde emigrert til Utah.

Ludvig Larsen var en mann med meget godt humør. Han var glad i musikk og kunne steppe. Han fulgte med familien på sommerferie til Drøbak, og var det sentrale samlingspunktet. I hjemmet var det alltid mye sang og musikk, og medlemmer fra kirken samlet seg ofte hjemme hos min mormor, Lilly og hennes mann. Der ble det kvartetter og oktetter akkompagnert av piano og forskjellige medbrakte instrument. Det var gjennom sangen av medlemmene i kirken at min morfar kom til kirken. Han hadde en nydlig stemme, og ble senere brukt mye til solo sang i kirken. Da han døde var tom leger og sykehuspersonell forbauset, for han sang kirkens sanger selv i det øyeblikket han døde.

For åtte år siden flyttet min mann Jan Åke Karlsson og jeg med vår familie fra Asker til Bærum. Mor hadde allerede bodd hos oss i 2 år siden far døde. En dag sitter hun og blar i genealogiske papirer, og gamle stedsnavn, som tidligere ikke hadde så stor betydning- får plutselig en ny mening. Ludvig Larsen var født i Bærum, og ved nærmere granskning ser vi bare stedsnavn som Gjettum, Rud og Isi når det gjelder hans slekt. Og her bor vi idag - 1364 GJETTUM. Ringen er sluttet. Full av takknemlighet fortsetter vi der VÅR store pioner startet. Jeg kan bare istemme det som min mor, som nå er 80 år, sier. "Jeg gleder meg til å møte min bestefar igjen!"

Bente Karlsson, Sandvika ward

Mitt navn er Maria Ulstrup og var det første medlem i min slekt som ble medlem av Jesu Kristi Kirke av siste dagers Hellige. Jeg hadde fra barnsben trodd på Jesus Kristus og lært å be til ham.

Jeg kom til Oslo våren 1968, og gjennom mitt arbeide ble jeg kjent med ham som senere ble min ektemann. På den tiden hadde han undervisning av misjonærer og ble døpt. Da han fortalte meg dette, ble jeg først forundret, for jeg hadde tidligere blitt fortalt at denne kirkens lære var vranglære. Min neste tanke var at jeg hadde lært å kjenne denne mannen som en svært fornuftig og tenkende mann som ikke godtok noe uten å være overbevist om at det var riktig. Det slo meg at jeg hadde jo ikke selv undersøkt om det var riktig det andre hadde fortalt meg, så jeg spurte om jeg kunne få bli med til kirken neste gang.

Da vi kom til kirken, ble jeg kjent med hans misjonærer. Vi kom tidlig, og de viste meg filmen »Menneskets søken etter lykke» som gjorde et visst inntrykk på meg. Etterpå var det nadverdsmøte, og jeg tror det var da jeg fikk mitt første vitnesbyrd om sannheten av denne kirkens lære. Jeg følte at Guds Ånd var tilstede, og min tanke var: »Dette kan ikke være vranglære når jeg kjenner at Guds Ånd er her».

Jeg fikk undervisning av misjonærene, og allerede etter 3. leksjon visste jeg at jeg ville bli døpt. I løpet av disse ukene hadde jeg bedt mye, bedt og grått, for jeg visste at det ville bli vanskeligheter med min familie om jeg sluttet meg til kirken. Men en tidlig søndag morgen idet jeg våknet, visste jeg med sikkerhet at dette var den sanne kirke. Og var kirken sann, så kunne jeg ikke la være å slutte meg til den. En stor glede fylte meg, og jeg stolte på at min himmelske Fader ville hjelpe meg med de problemer som måtte komme. Og det er mitt vitnesbyrd at Herren har hjulpet gjennom motgang og prøvelser og gjennom disse ting lært meg viktige ting både om Ham og om meg selv.

En pionerhistorie

I november 1958 banket to unge amerikanere på vår dør, og min mann, Arne, åpnet for dem og inviterte dem inn. De fortalte at de var misjonærer for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige og bodde på pensjonat i Hamar. Flere ganger hadde de avvertet etter hybel uten å få svar. Men en dame som var godt kjent med oss, anbefalte dem å prøve hos oss ettersom vi tidligere hadde drevet med utleie.

Arne ble med dem opp for å se på rommet, men jeg var imot å leie ut i det hele tatt, og slett ikke til gutter, fordi jeg hadde en 14 år gammel datter i huset. Imidlertid ga Arne dem tillatelse, og et par dager senere sto de på trappen med sine 17 kolli.

Arne var svært interessert i å snakke med disse unge guttene, men jeg som arbeidet i barnehage hver dag, hadde liten tid, og spesielt nå like før jul. Imidlertid inviterte vi dem til å feire juleaften sammen med oss. Etter hvert ble også jeg litt bedre kjent med dem og ville gjerne vite hva slags trossamfunn de representerte. Selv hadde jeg vokst opp i et ikke-troende miljø, men var ganske tolerant til de forskjellige kirker og sekter ettersom jeg både hadde venner og slektninger i forskjellige kirkesamfunn.

Selv om jeg med min bakgrunn ikke trodde på Gud, skulle jeg noen måneder senere oppleve noe som lærte meg at det virkelig fantes en levende Gud.

En kveld utpå vinteren hadde Arne en del spørsmål om kirken, og eldste Reed Stanley tilbød seg å undervise ham hvis han kunne få undervise hele familien samlet. Etter å ha gjennomgått første diskusjon, sa Arne at hvis han noen gang skulle befatte seg med religion, måtte det bli denne kirken.

De fortsatte å undervise oss, og etter å ha hørt om frelsesplanen, visste jeg at dette var den hele og fulle sannhet. Likevel ble vi i familien enige om at dette ikke var noe for oss. Det fantes jo ingen medlemmer i Hamar heller! Vi fortsatte å lese litt i Mormons bok og i noen skrifter misjonærene ga oss.

I august fikk vi to nye misjonærer i Hamar som snart fant ut at jeg hadde et vitnesbyrd om evangeliet, men samtidig forsto de også at jeg var i en vanskelig situasjon. Etter hvert ble jeg mer rastløs og ulykkelig, og Arne sa da at hvis det betydde så mye for meg, kunne jeg bli døpt, men selv ville han ikke være med. Litt senere var min datter Gullaug og jeg tilstede ved en dåp i Oslo da en dame fra Hamar ble døpt, og jeg visste da at neste gang var det min tur.

Sykdom i to-tre uker la hindringer i veien, men misjonærene salvet meg, og den 1. november 1959 reiste vi til Oslo hvor jeg ble døpt i Osterhausgt. Den fred og glede jeg følte, var ubeskrivelig.

I desember 1959 ble ytterligere to medlemmer døpt i Hamar, og misjonærene bestemte seg for å avholde nadverdsmøter én gang i måneden. Selv reiste jeg til Oslo så ofte som mulig for å få mer kunnskap og bli bygget opp åndelig.

Litt senere ble vår datter Gullaug døpt, og etter dette dåpsmøtet ba misjonspresident Ray Engebretsen meg om å reise hjem til Hamar og starte en Kvinnes hjelpeforening. Misjonærene fikk myndighet til å innsette meg. Som rimelig kan være gikk jeg ut fra hans kontor med hodet fullt av spørsmål da all organisasjon i kirken selvsagt var fullstendig ukjent for meg.

Litt etter litt fikk jeg tilsendt materiell, og etter å ha tilbrakt en dag sammen med misjonspresidentens hustru i Oslo, ble jeg den 4. sept. 1960 innsatt som den første president i Hjelpeforeningen i Hamar. Den 22. september avholdt vi det første møte i foreningen med Magnhild Strandli og Borghild Almellingen som rådgivere og Åse Holth som sekretær.

Med møter hver søndag -- foruten én hverdag hver uke -- syntes Arne det ble vel mye aktivitet og sa uttrykkelig fra at dette måtte det bli slutt på. Gullaug og jeg gikk nå inn i en vanskelig tid, men etter hvert roet det hele seg ned. Det hjalp også at misjonærene fikk hybel i Hamar og flyttet ut, selv om Arne senere innrømmet at han savnet dem.

Slik begynte tiden i kirken for meg og min datter. Min mann Arne ble døpt 5 år senere, i november 1964, og skulle vise seg å bli et meget trofast og aktivt medlem av kirken. Jeg er takknemlig for at misjonærene fant oss og for den anledning jeg har hatt -- og fortsatt har -- til å være med og bygge opp Guds rike her i denne del av hans vingård.

- Marit Fjeldbu

Det er gjerne slik at jo eldre vi blir, jo bedre husker vi fortiden, og i vår ensomhet og stillhet lever vi på disse minnene. Mange rike minner blir det jo gjennom et langt liv og et medlemskap i Kirken på 72 år. (i 1996.)

Jeg var den yngste i en søskenflokk på 12, som nu alle er borte. Mine foreldre, Mathea og Torstein Andersen, tilhørte statskirken. Vi hadde aldri hørt om noen annen kirke, og helt naturlig gikk vi alle til søndagsskolen og lærte virkelig å helligholde hviledagen. Da jeg ble gammel nok, kom jeg inn i ungdomsarbeidet og var også søndagsskolelærer en tid.

14 år gammel mistet jeg min far og jeg kom tidlig ut i arbeidslivet. Årene gikk, og jeg fortsatte i ungdomsarbeidet i Johanneskirken, som vi tilhørte, og jeg var fornøyd med tilværelsen inntil jeg en dag fikk et spørsmål fra en ung mann om jeg ikke heller ville være med til hans kirke. Han var ansatt i samme firma som meg, og jeg var jo litt nysgjerrig, kunne ikke riktig forstå at en annen kirke var bedre enn min, men det ble nu til at jeg en onsdagskveld ble med til Osterhausgaten 27, der kirkelokalene var dengang.

Jeg ble godt mottatt, alle kom og hilste og ønsket meg velkommen, og jeg fikk virkelig følelsen av at her var jeg blant venner, unge mennesker som virkelig mente noe med og forsto livet sitt.

Det ble altså ikke bare med den ene gangen. Min venn, Gustav (Per) Fernsjø, som senere skulle bli min mann, var en god forkynner. Han lærte meg alt om Kirken, og trinn for trinn lærte han meg også å forstå evangeliet og jeg fikk et sterkt vitnesbyrd om at dette virkelig var Guds sanne Kirke på jorden.

Og det var ikke så svært lenge før jeg ble et medlem av Jesu Kristi Kirke.

Naturlig nok var det jo for meg at det ble ungdomsarbeidet som i første rekke fanget min interesse.

Etter en tid ble jeg presidentinne i Ungdomsforeningen som det den gang het, og fikk ansvar for møtet den første søndagen i måneden. Da var det vi i bestyrelsen som satte opp programmet og hadde ansvar for alt, og vi hadde mange fine møter, kan jeg huske, med taler, sang, musikk og opplesing.

Vi hadde også en håndskrevet avis som vi kalte " Kunnskap og lys". Til den sendte medlemmene sine bidrag.

Det ble en fin post på programmet det også, fine minner har jeg fra den tiden. De aller fleste som sendte inn sine bidrag, er nu borte. Jeg var redaktør for avisen en tid. En stor tykk bok hadde jeg fremdeles i mitt eie inntil for en del år siden, da jeg overleverte den til biblioteket i Kirken. Mange timer har jeg tilbragt med å lese disse trofaste søstres og brødres sterke vitnesbyrd og tanker. Vakre minner det også.

Etterhvert ble jo min interesse for Hjelpeforeningen vagt. Jeg forsto at nu var min plass der. Da jeg alltid har vært interessert i hjelpearbeide, omsorg og kjærlighet for mine medmennesker, fant jeg ut at jeg kunne gjøre nytte for meg der. Jeg ble ganske snart innsatt som besøkende lærerinne, og jeg ble en erfaring rikere.

Det var slik dengang at vi gikk frem til vår presidentinne og avga en muntlig rapport. Hun ville vite alt om de søstre som var i vår varetakt, hun sa bl.a. til oss at det ikke er nok med dette ene besøket i måneden.

Dere skal alltid ha dem i deres tanker, huske dem i deres bønner. Hold kontakten, og er de ikke tilstede på møtene, så undersøk årsaken, kanskje er det sykdom eller andre ting de trenger hjelp til.

Dette var jo i de harde og vanskelige trettiårene. Arbeidsledigheten var stor og økonomien dårlig for de fleste, og Hjelpeforeningen fikk store oppgaver. Det var mange som trengte hjelp, og det var ikke slik dengangen at vi kunne be om hjelp over budsjettet. Vi hadde vår egen kasse, til og med en bankbok som vi var veldig kty av, særlig når vi kunne sette inn noen kroner.

Vi hadde håndarbeidsmøter en gang i måneden. Da ble det sydd, heklet og strikket, alt med henblikk på julesalget, slik at det kunne bli vellykket og gi oss hjelp slik at vi igjen kunne hjelpe andre.

En annen måte vi fikk inn litt penger på, var at vi på alle våre møter hadde navneoppprop, og da svarte vi gjerne med å si "25" eller "50" øre. Det ble noen kroner av det, også. Jeg var da blitt rådgiver og kasserer, og hadde ansvar for at kronene kom inn i banken. Jeg husker at når julen nærmet seg og et vellykket julesalg var over, fordelte vi midlene til dem som hadde det vanskeligst, og presidentinnen, som var svært godt informert, var med oss og med sitt skarpe blikk så hun straks hvor hjelpen trengtes mest.

Og ikke sjelden gav hun litt fra sin egen veske. Hun var presidentinne i mange år. Mina Kristiansen var et strålende menneske med stor menneskekunnskap og kjærlighet til det arbeidet som ble pålagt henne. Hun ble savnet av oss alle.

Mange ting er forandret siden dengang, men evangeliets budskap er ikke forandret. Våre profeter har sagt at vår religion er ganske enkelt sannheten, og Hjelpeforeningen har gjennom alle år vært uforanderlig som sannheten er uforanderlig.

Når vi vet hva sannhet er, vil vi føle kjærlighet, og ønsker vi å dele vår kjærlighet med andre, får livet ny mening. For den største gleden du kan ha, det er å gjøre andre glad. Men det som gir varig glede dypt i ditt eget sinn i hverdagens enkle virke, er omsorg for nesten din.

PIONERHISTORIE 1996

Jeg, Ivan Astroza Iglesias, vil her fortelle min historie om hvordan jeg ble kjent med kirken.

Min historie begynner i Chile når jeg var 8 år. Min eldste søster, Elvira Astroza Iglesias ble døpt i 1965 i kapellet i Vina del Mar. Hun ble døpt av amerikanske misjonærer, eldste Duby og eldste Phortel.

Vi er en familie fra middels kår, 7 barn og det var litt trangt om plassen.

Jeg husker godt at misjonærene kom for å undervise min søster. Det var noe nytt og spennende, kanskje mest fordi de kom fra et annet land. Vi likte godt å invitere dem hjem til oss, eller vi dro sammen med dem for å spille fotball. Vi hadde også hjemmeaften sammen med dem. Alle untatt min far og min eldste bror var med. De motsatte seg ikke at misjonærene kom, men de ville heller ikke delta sammen med oss. Siden kom min søster til en beslutning om å døpe seg. Hun ble så døpt i 1965. Etter det kom misjonærene for å undervise min mor. Et år etter at min søster ble døpt, valgte min mor å gjøre det samme. Hun ble døpt i 1966 av eldtse Swing.

Vi deltok i alle kirkens aktiviteter, men jeg valgte å ikke døpe meg på det tidspunktet.

I 1975 reiste jeg fra Chile. Jeg tok med meg troen på Gud, minnene fra kirken og bønner hadde jeg med meg. Men jeg var eventyrlysten og ville reise rundt. Det endte med at jeg kom til Norge i 1980.

I 1985 traff jeg Kari. Vi flyttet sammen ganske fort. Etter noen år fikk vi besøk av misjonærene og de begynte å undervise oss. Vi hadde enda ikke giftet oss så det ble ikke noe ut av det. Så i august 1995 giftet vi oss. Vi begynte på nytt med å bli undervist av misjonærene. Vi tok imot evangeliet og bestemte oss for å døpe oss sammen. Vi ble døpt 27 april 1996.

Jeg håper at våre to sønner vokser sterke i troen, og at vi som familie kan vokse sterkere sammen, alt takket være min søster.

Stein Wildar
(Skien ward)

Pionerhistorie

Jeg heter Stein Wildar, er født den 30.5.1943 av foreldre Bjarne Wildar (Børresen) og Edith Wildar (Klingberg). Jeg er født i Halden og levde der til jeg var 40 år. Jeg hadde familie der, men ble skilt i 1983. Fra det ekteskapet har jeg to gutter, Thor Bjarne og Pål Åsmund, nå med familienavnet Stadshaug. Jeg kom til Skien i 1986 og giftet meg med Berit Borge, og har med henne to barn; Axel og Andreas Borge Wildar. Berit hadde en datter fra 1. ekteskap: Anette Borge Wildar, som jeg har oppdratt og hatt kjærlighet for som om hun var min egen datter.

Mine foreldre i Halden var ivrige medlemmer av Metodistkirken i Halden, og levde et aktivt kristenliv innen kirkens organer såvel som i de politiske. Min far var bystyremedlem for Kristelig Folkeparti i flere perioder.

Da jeg flyttet til Skien hadde jeg ikke noe forhold til noen kirke, men jeg og min kone Berit var enige om at den kristne tro var riktig, og vi ble derfor viet ved en enkel seremoni av en prest i vårt private hjem.

Høsten 1986 fikk jeg besøk av to misjonærer fra Jesu Kristi Kirke. De var to unge amerikanske damer, som banket på vår dør. Forut for dette besøket hadde jeg søkt i lengere tid for å finne svar på endel sentrale spørsmål. Det dreide seg om livet etter døden og det evige liv. Hvordan kunne vi få evig liv ved å tro på Gud? For meg var evigheten uten begynnelse og ende. Altså kunne evigheten ikke startes ved omvendelse - jeg mente at vi alle måtte være en del av evigheten, men at vi kunne leve i forskjellige kvaliteter av evigheten. Som sagt banket det en dag på vår dør og der stod våre unge venner og leverte fra seg en brosjyre som tok opp akkurat dette temaet: "Hvor kommer vi fra - og hvor går vi hen?"

Jeg hadde regelmessig besøk av disse og andre misjonærer, og de hjalp meg ved sin vennlighet og kjærlighet til å forstå det budskap kirken har til oss i våre dager. Jeg leste Mormons bok på bare noen uker. Det var som jeg hadde en uslokkelig tørst i meg. Jeg kunne rett og slett ikke legge den fra meg. Allikevel tok det over ett år før jeg bestemte meg for dåp. Jeg bodde mye på hybel i Oslo i denne tiden, så kirken sørget for at to misjonærer besøkte meg der også, slik at jeg ble fulgt opp hele tiden.

Dessverre kunne ikke min kone dele dette budskapet med meg, hun mente, og mener fortsatt, at dette er ikke veien å gå. Det er min største sorg i livet at jeg ikke har kunnet være et stort nok eksempel for henne til at hun har de samme sannheter som jeg.

Jeg kom endelig så langt at jeg måtte ta et standpunkt til dåp. Men før jeg gjorde det, måtte jeg finne ut om jeg kjente noen som var medlemmer av kirken, og som fortsatt mente at dette var Guds sanne kirke på jord. Jeg husket plutselig at jeg for 15 år siden hadde en venn i Halden som var blitt mormon. Han bodde i Fredrikstad. Vårt siste møte var tilfeldig på gaten i Oslo for 15 år siden, der han gledesstrålende fortalte meg at han var blitt mormon. Han ga et kort vitnesbyrd den gangen, og jeg husker klart at jeg syntes han hadde sporet helt av. Jeg hadde ikke hatt kontakt med ham i disse 15 årene. Min venn het Oddvar Forsberg, og jeg tok endelig mot til meg og ringte ham. Samtalen forløp omtrent slik: "Hallo Oddvar, det er Stein Wildar, husker du meg? - lang pause - Stein fra Halden? Ja." Deretter masse prat om gamle dager. Så måtte jeg frem til mitt ærend: "Er du fortsatt medlem av Jesu Kristi Kirke?" Oddvar svarte opprømt: "Selvfølgelig - mer enn noen sinne. Det er det mest fantastiske som har hendt meg og min familie. Er du interessert?" Da jeg svarte bekræftende på det, utbrøt Oddvar med sin kjente entusiasme: "Hvor er du - jeg kommer med engang". Slik gikk det til - Oddvar oppsøkte meg dagen etter i Oslo, og vi gikk på et møte i Hekkveien samme kveld, der Eldste Maxwell var på besøk, og holdt hovedtalen om emnet "kjenner du Jesus Kristus". Nøyaktig dette tema hadde Oddvar og jeg brukt mye tid på å diskutere før møtet, fordi jeg hadde klart for meg hvem Gud var, men Jesus Kristus hadde ennå ikke fått den rette plassen.

Etter dette gikk alt veldig fort. Jeg ble døpt inn i kirken den 25.10.87. Oddvar Forsberg utførte dåpen, Biskop Rolf Isaksen bekreftet den, og eldste Kevin fra Oslo 1. ga meg velsignelsen. Dåpen foregikk etter hovedmøtet på stavskonferansen i Oslo. Det var en stor dag i mitt liv. Jeg har ennå alle detaljer klart for meg.

Tiden etterpå har vært fylt med mange velsignelser og utfordringer. Fordi min kone ikke har fulgt meg inn i kirken, har jeg vært nødt til å vise mye toleranse og avpasse mitt kirkeliv for å ta del i hennes interesser. Dette har på mange måter gått imot mine prinsipper. Det er ikke alltid lett, men det er en trøst at hensynet til familien og familiens totale velferd skal gå først.

Jeg bærer til slutt vitnesbyrd om at jeg har fått bekræftelse på at kirken er Guds sanne kirke på jord, og at den ledes av utvalgte profeter og tillitsmenn i dag. En av de store opplevelsene i dette er at både Oddvar og jeg er sikre på at vi har oppfylt et vennskap som strekker seg tilbake til foruttilværelsen hos Vår Herre.

Amen.

Min pionerhistorie

av Kjell Bjerkøe

Jeg er oppvokst i skyggen av statskirken. Mine foreldre var passive medlemmer og min bror og jeg ble pliktskyldigst døpt der. Religion og den slags ble vanligvis aldri nevnt i mitt hjem. Ettersom tiden gikk, kom jeg til å nære sterkere og sterkere motvilje mot statsreligionen. Dette ga seg blant annet utslag i at jeg lenge nektet å la meg konfirmere.

Etter den annen verdenskrigs slutt studerte jeg et par år i USA. Der oppdaget jeg at folk stort sett tok sin religion mer høytidelig enn vi nordboere gjør. Amerikanerne arbeidet i og for sine respektive menigheter, og de så også ut til å like det. Jeg bodde i lengre tid hos en katolsk familie, og alle familiens medlemmer var ivrige etter å få meg med til deres kirke. Mang en romersk-katolsk messe overvar jeg sammen med disse prektige mennesker som virkelig gikk inn for, og prøvde å etterleve, det de trodde på. Som tiden gikk, snek det seg nok adskillig katolsk teologi inn i min passive lutherske tilstand. Til slutt visste jeg knapt nok selv hva jeg holdt for sant og riktig. Katolikkenes tro på helgenenes forbønn appellerte til meg, da jeg mente at mennesket som vesen betraktet var noe usselt og så tungt belastet med arvesynd, og beheftet med så mange skrøpeligheter, at det var den rene blasfemi å henvende seg direkte til Gud, skaperen og styreren av alt og alle. Ubevisst har jeg vel hele tiden trodd på eksistensen av et guddommelig vesen som sto over oss alle, men jeg hadde aldri prøvd å gjøre meg opp noen tanker om, eller forestille meg, hvordan universets regent så ut, for jeg hadde hørt at det måtte man absolutt ikke gjøre, for det var å vanhellige Ham.

Tiden gikk og jeg giftet meg. Vi hadde vanlig kirkevielse. Min kone og jeg diskuterte i ny og ne om religion. Vi gikk aldri i kirken, unntagen hver gang vi var innom for å døpe et av våre barn.

I denne tilstand befant vi oss da to representanter for «mormon»-kirken oppsøkte oss en aften. Jeg ville avvise dem da jeg trodde at de var «Jehovas vitner». Men da jeg hørte at de var amerikanere og «mormonere», ble jeg nysgjerrig og ville høre hva de egentlig trodde på. Som gutt hadde jeg lest noen forferdelige røverhistorier om disse «mormonerne».

Punkt for punkt fremla disse unge menn evangeliet for oss, logisk, klart og selvfølgelig. Vi strittet imot naturligvis - vi var ikke vant til å høre slikt. Vi leste og studerte alt vi kom over; særlig var Joseph Smith vanskelig å godta. Så en dag fikk vi et eksemplar av Mormons Bok, og langsomt, ettersom vi fikk lest den, begynte det å demre for oss at vi nå hadde funnet frem til sannheten. Etter å ha lest professor Nibleys bok «Mormons Bok i nytt lys», skjønnte jeg at denne kirke virkelig var det den ga seg ut for å være. En sterk appell til meg var også den kjensgjerning at kirken var totalt fri og uavhengig, og at presteskapet ikke fikk noen betaling. I alle år hadde jeg respektert den katolske kirke fordi jeg mente den var moderkirken; alle andre kirkesamfunn, sammenslutninger og sekter var jo bare utvekster og avarter av denne. Men, da jeg fant ut at Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige i sin sammensetning, oppbygning og trosforkynnelse var av enda eldre dato enn pavekirken, at denne kirke var og er selveste URKIRKEN, grunnlagt av Messias selv og gjenopprettet ved profeten Joseph Smith; da ante det meg hva jeg hadde å gjøre. Med god hjelp begynte jeg å etterleve visdomsordet. Jeg sluttet meg til kirken den 7. mai 1959.

Sist, men ikke minst, vil jeg gjerne få si at misjonærenes eksempel, at de virkelig levde sin religion, var det som i første rekke ansporet meg til å undersøke evangeliet nærmere. Mormons Bok ga meg beviset - og vitnesbyrdet ble skjenket meg som lovet i Moroni 10:4. Jeg gjorde dette, og det takker jeg for i Jesu Kristi navn - Amen.

Min konvertitthistorie

av Sverre Rui, Moss ward

Min historie som konvertitt i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

Første gang jeg registrerte misjonærer fra Kirken var som liten gutt på ca. 5 år. Det kom 2 sortkledte menn inn på gårdsplassen der vi bodde. De spurte mor om noe, men jeg skjønnte ikke den gang hva de prøvde å si henne. Den andre gangen jeg så 2 menn med samme kledning var i vårt hjem i 1963. Da først forstod jeg at det var 2 misjonærer som hadde besøkt oss for 27 år siden hjemme på gården på Sem i Vestfold. De hadde kontaktet min kone på dagen. Hun bad dem å komme tilbake på kvelden da jeg var hjemme. Det ble stilt de samme spørsmålene fra vår side. Skal dere ikke ha kaffe? Nei, vi drikker ikke kaffe, vi røker ikke, vi drikker ikke alkohol. Jeg synes det var noen raringer som ikke nydet av livets goder.

De begynte å fortelle om sin tro. Jeg syntes de var hyggelige gutter. Så de fikk lov til å komme igjen. Den gang brukte de flannelstavler som de forklarte Herrens plan ut fra. Da de kom til de 3 rikene våknet min interesse. De kom igjen flere ganger i uken. Min kone serverte dem smørbrød og saft hver gang. Vi hygget oss sammen, det var alltid en god ånd tilstede. Våre 2 barn gledet seg til at de skulle komme.

Første gang vi ble invitert til Kirken sa vi motstrebende ja. Vi trodde at det var en forholdsvis stor forsamling. Ja, hva møtte vi i forsamlingslokalet. 2 ektepar uten barn + en gammel dame på 80 år. Misjonærene ledet møtet. Det var det første møte vi hadde med Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges medlemmer. Det som forundret meg var at jeg syntes ikke det var så rart. Det virket som det skulle være slik, få mennesker tilstede. Den gamle damen på 80 år som hette søster Evensen var til stor hjelp for meg. Jeg kjørte henne hjem og fikk mange gamle Lys over Norge, som ga meg stor glede og kunnskap om evangeliet.

Misjonærene fortsatte å undervise oss i lang tid. 2-3 ganger i uken.

Vi hadde bygd hus og jeg holdt på å støpe mur for gjerdet rundt tomten. De spurte om jeg trengte hjelp og jeg takket ja. Det som var det spesielle var at etter nesten 2 dagers jobbing satte vi oss ned å spiste etter en slitsom dag. Jeg spurte: "Hva skylder jeg dere for jobben". Ja, svarte de. Vi skal ikke ha noe betaling, men hvis du vil lese 10 sider i Mormons bok så er det vår betaling. Etter dette begynte jeg for alvor å studere evangeliet.

Hjemme i kjelleren hadde jeg laget et rom for plissering av skjørt. Der hadde jeg med meg Bibelen og andre skrifter. Hver gang jeg hadde lagt en form med plissèskjørt var jeg borte på et bord å leste skriftsteder og grunnet på dem. Jeg frydet meg over den kunnskap som skriften ga meg. Det jeg hadde størst problem med å forstå var myndigheten gjennom prestedømmet som var gitt til Kirkens mannlige medlemmer i nyere tid. Jeg syntes statskirkepresten måtte ha den myndigheten ut fra sin utdanning og den stilling de var kallt til.

Jeg tenkte også at jeg var nødt til å undersøke de mange kirkesamfunn som var, for å få en klar forståelse at det misjonærene forkynte var sant. Jeg startet med Frikirken, og så Adventkirken og avsluttet hos Jehovas vidner. Alle prøvde å fortelle meg at Mormonkirken var et falsum. Det spesielle var at når disse prøvde av all kraft å overbevise meg at det de hadde var sannheten, skjedde det noe. Jeg fikk et vidnesbyrd om at det de forkynte ikke var riktig, men at det eldstene forkynte var riktig. Det var en god opplevelse som ga meg kraft til å stå imot mange vanskelige år, både ekteskapsmessig og på andre områder jeg ikke vil komme inn på her.

Det tok 2 år før jeg ble døpt. Jeg gikk ned i dåpens vann den 26. juli 1965 i Oslo. Kirken har gått fremover i Moss. For 34 år siden var det 6-8 + misjonærer tilstede på møtene. I dag i 1997 er det ca 120 tilstede på nadverdsmøte.

Jeg tror at alle medlemmer som mener noe med sitt medlemskap blir forberedt. For min del så hadde jeg flere konkrete opplevelser: Min bror, en kamerat og jeg var i skogen for å røyke for første gang. Vi hadde laget piper av uthulede kastanjenøtter og et uthult rør fra en plante. Med det samme jeg skulle tenne på, kom det en klar stemme til meg som sa: "Du må ikke innhalere tobakk for da greier du ikke å slutte igjen". Jeg har vært lydig mot denne stemmen. Jeg har aldri innhalert tobakksrøyk til tross for at jeg har røkt. En annen opplevelse jeg har hatt. Jeg så en stige som gikk opp til himmelen, og der så jeg Faderen eller Kristus som stod øverst på stigen og så ned på meg. Det var mange trinn jeg skulle gå i livet. Jeg har også hatt 2 andre opplevelser som jeg ikke glemmer. Jeg kan bære vidnesbyrd om at Herren har en hånd med i alle ting hvis vi lar han få lov. Til tross for min ufullkommenhet så har Herren velsignet meg storlig. Mitt medlemskap startet for 32 år siden som den eneste i familien som var medlem av Kirken. I dag består min familie av 13 medlemmer med barn, barnebarn og svigerbarn. En velsignet økning som jeg er takknemlig for. Jeg bærer vidnesbyrd om evangeliets sannhet i Jesu Kristi navn. Amen.

Mina Alsidie Jensen Mørk, født 18 oktober 1885

Mina Alsidie Jensen Mørks konvertitthistorie skrevet av Fearnley Mørk, med personlig hukommelse, med tanker og ord fra Mina Mørk overført til Fearnley, hennes eldste sønn i dag.

Mor leste ofte i Lære og Pakter. Spesielt 150: 18: "Hvilket som helst intelligent prinsipp vi tilegner oss i dette liv, vil være med oss i oppstandelsen." - Fra barnsben av lærte mor meget om nestekjærlighet. Det kom automatisk fordi familiemiljø var grobunn for det.

Allerede som barn var prøvelsene store. Mor var 12 år gammel og den nest eldste av seks søsken, fem søstre og en bror, da deres mor døde. Den eldste søsteren tok seg huspost kort tid etter morens død, og mor fulgte med sine fire søsken til fattighuset som det het den gang. Mor forteller: "Halvor vår yngste bror var to år gammel og savnet mor. Han gråt ofte dag og natt. Behandlingen av gutten på fattighuset var grusom, og jeg gråt hjelpeløs sammen med ham. Så en natt da jeg lå våken og Halvor gråt, så jeg plutselig en hvit skikkelse komme inn i rommet og bort til Halvors seng. Den ble borte i sengen. Om det var mor eller en skytsengel vet jeg ikke, men Halvor ble helt rolig etter dette besøket." Hennes barndoms erfaringer fulgte henne gjennom hele livet.

Mor forteller videre: "Jeg ble gift 18 år gammel og ble etter flere flyttinger boende i Herslebsgate 34 i Oslo på et rom og kjøkken. Med tiden fikk jeg 16 seksten barn, to var dødfødte og et døde to måneder gammelt. Dette barnet måtte jeg dra på en kjelke til gravlunden en kald vinterkveld, og mitt blikk var vendt mot himmelen med tanken: "Var det en levende Gud som så dette ville han sikkert hjelpe meg i denne sorgens tilstand, alene som jeg var, fordi min mann lå på sykehus med blærebetennelse." Senere døde to gutter 8 år og 13 år gamle. Så i alt fikk jeg lov til å oppleve at elleve av barna ble voksne. Dette bragte meg både nød og glede, sorg og skuffelse."

1963 fremmer mor sitt vitnesbyrd: "Da jeg hørte om kirken i året 1907, var det som om jeg kjente alt sammen fra før. I fire uker undersøkte jeg evangeliet før jeg ble døpt. Hele tiden har jeg hatt et sterkt vitnesbyrd om evangeliets sannhet; og den utvikling vi får innenfor kirken er meget stor. Man må leve evangeliet for å kunne erfare den lykke man kan oppnå." - Mor var fra første dag hun ble døpt et trofast medlem av kirkens evangelium. Hun pyntet barna fra liten til stor hver søndag, og sendte oss til søndagsskolen i Osterhaugsgt. 27. Denne prosess ble det snakket om av naboer, fordi de kunne ikke forstå at mor kunne holde barna så rene. De skulle bare visst den ståhei hun hadde med å bade barna inntil en viss alder på fredager eller lørdager i en trestamp på kjøkkenet. Far ble også døpt i Kirken, men etter det jeg husker var han ikke aktiv. Det han gjorde var å bli med barna på juletreffest da de var små. Han satte seg på galleriet og holt øye med barna derfra. Far hadde en svakhet for det sterke, og dette gjorde at mor stort sett sto alene for oppdragelsen, noe hun gjorde med stor dyktighet. Hver kveld samlet hun store og små, også far. Så bøyde vi våre knær og mor oppsendte bønnen med den største verdighet.

Etterhvert som barna kom i tenåringsalder falt de fra kirken. Det var ingen av barna som fulgte sin mor i voksen alder. Hun kom til kirken alene, ble sittende alene på benken, gikk alene hjem til sitt - ingen av barne fulgte henne. Jeg Fearnley bærer på dårlig samvittighet fordi jeg ikke var trofast mot mor å hennes evangelium. Jeg forsto ikke hvor stor hennes åndelige intelligens var, før jeg kom tilbake aktiv i kirken i en alder av 42 år. Det angrer jeg ikke på. Var mor moden for velsignelser? Ja, tre av barna kom tilbake til kirken. Sølvi i 1944, Walter i 1948 og Fearnley i 1954. Fem av barna er fremdeles inaktive. Mor sa om sin patriarkalske velsignelse at alle hennes barn ville komme tilbake til kirken før hun døde - der tok hun feil. Mor døde 9. mars 1969 - trofast med sine tre aktive barn. Disse har vokst til en stor flokk i kirken. Mors karisma har ingen av barna arvet, men det hun ønsket var å samle barna og hele sin familie i denne verden eller i den tilkommende verden. Gud vil gi tillatelse til hennes ønske!

Fearnley Mørk, Oslo 2. Ward

Min pionerhistorie - Liv H. Strøm, f. Skyer 11. des. 1936

Jeg sier med Nephi, jeg er født av gode foreldre. Jeg vokste opp i et gudfryktig hjem, ja hele slekten var troende. Mine foreldre hørte til Statskirken, og andre var medlemmer i Frelsesarmeen og Pinsebevegelsen.

Min kusine, hun var 4 år yngre, og jeg vokste opp sammen. Hun var veldig aktiv i Frelsesarmeen da hennes foreldre hørte til der. Jeg var ofte med henne dit. Jeg gikk i søndagsskolen, og var "Solstråle" som det het, altså småspeider. Jeg elsket å høre fortellingene om Jesus og hele hans livshistorie. Det hadde min mamma tidligere lært meg, og der fikk jeg også se det i bilder.

Etterhvert som min kusine og jeg vokste opp, vokste vi mer fra hverandre. Hun ble mer og mer aktiv, spilte horn i hornmusikken, var leder i speideren, og hun gikk frem til "botsbenken", det ble alteret kalt. Der knelte hun ned og ba som et bevis på at hun var en personlig kristen. Jeg ville også gjerne bekjenne meg som kristen, men da jeg spurte om deres lære om Guddommen var den så diffus.

Jeg visste at min himmelske Fader var en virkelig person, og at Jesus Kristus var hans sønn, altså en annen person. Dette var så virkelig for meg, at da de ikke kunne bekrefte for meg at det var slik, kunne jeg ikke slutte meg til dem. Resultatet ble at jeg gikk mine egne veier. Jeg hadde min tro, men levde i "verden" som det ble kalt.

Da jeg var 21 år gammel, kom min søster en dag og fortalte meg at hun hadde hatt besøk av to unge menn. De kom fra Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, såkalte mormonene. Jeg hadde aldri hørt om dette før, så jeg var ikke interessert. Jeg tenkte at det var vel bare en ny variant av diffuse meninger. Min søster og jeg bodde i samme hus, og hun ga seg ikke. Hun sa at det de unge mennene sa var veldig interessant, og de kom med mye nytt. Jeg var tilfeldigvis hjemme neste gang de kom, så jeg gikk for å høre på dem. De var to meget sympatiske unge menn (som alltid). Jeg fikk et godt inntrykk, og det følte godt, men jeg kan huske at jeg tenkte: " Dere har ingenting å gi meg". Men ---- det hadde de. Jeg ba dem fortelle meg om Guddommen, og det gjorde de. De kunne bekrefte for meg at Gud vår himmelske Fader har et legeme av kjøtt og ben. At Jesus Kristus har et legeme av kjøtt og ben., og at Den Hellige Ånd har et åndelig legeme. Dermed aksepterte jeg hele evangeliet. Jeg visste fra den stund at dette er sannheten. Jeg visste at de var sendt fra Gud til meg. Jeg visste at mitt vitnesbyrd, som jeg nok hadde med meg fra foruttilværelsen, var sant, og jeg fikk en utrolig sterk bekreftelse på det.

Etter den dagen var jeg med. I Porsgrunn, der jeg bodde, fantes det kun to aktive medlemmer, det var to søstre. Eldstene måtte gjøre alt på våre møter. De sang, talte, forrettet nadverden, ja de holdt oss i live. Det var vidunderlige møter, med sterke åndelige opplevelser. Jeg var endelig hjemme. Dette hendte om sommeren, og i januar 1959 ble jeg døpt som medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste dagers Hellige i Porsgrunn gren, Telemark, Norge.

Jeg har fått se mange i min familie bli trofaste medlemmer av kirken, og har fått ta del av dens frelsende og evige sannheter.

Herren har i sannhet vært god mot meg og mine, og er det fortsatt når jeg skriver dette i oktober 1996.

Min konvertitthistorie

Mitt navn er Trygg Harald Halstensen. Da jeg var den første i min familie som ble medlem av JKK av SDH, er det meg selv denne historie handler om.

I januar 1986, da jeg bodde på Lillehammer, hadde jeg en en merkelig drøm. I denne drømmen befant jeg meg på en bro sammen med to jenter. Den ene av dem sa til meg "Du må bli døpt først." Dette sa hun p.g.a. et ønske som hun forsto at jeg hadde. Jeg kunne ikke glemme denne drømmen.

Høsten 1986 begynte jeg på B.I i Oslo. Jeg oppsøkte i denne perioden noen menigheter. Jeg prøvde ikke å finne den sanne kirke, men jeg hadde et ønske om å finne ut hvor Gud var. Helt fra jeg var barn kan jeg huske denne følelsen av at "noe utenfor meg selv (Gud)" var nærværende i spesielle situasjoner i mitt liv.

Slik gikk tiden til det ble januar 1987, ganske nøyaktig 1 år etter den før omtalte drømmen. Det følgende er utdrag av det jeg noen år senere skrev i dagboken min om denne hendelse:

"I januar 1987, det var sent på kvelden, åpenbarte Gud til meg at Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige var hans og den eneste sanne kirke på jorden. Det var som om hele mitt legeme ble fylt med lys og sannhet. Da jeg hadde hatt denne opplevelse som gjorde et uutslettelig inntrykk på meg, kunne jeg aldri mer og kan aldri i evighet nekte for at kirken var og er sann".

Jeg hadde aldri vært i noen kirke tilhørende JKK av SDH, jeg hadde aldri lest i Mormons Bok, ja, jeg hadde ikke en gang sett den. Heller ikke hadde jeg snakket med noen misjonærer. Og jeg hadde heller ikke spurt Gud om JKK av SDH var den sanne kirke. Men Gud kjenner alles hjerter visste fullkomment hva jeg trengte til i mitt liv.

Dagen etter ba jeg et medlem av kirker, om å sende misjonærer til meg. Etter en del hindringer kom de til meg den 31. Januar 1987. Da jeg åpnet døren, sto det tre unge kvinner utenfor. De sa de var søstermisjonærer (jentene på broen i min drøm?!) og hadde fått beskjed om å besøke meg.

Da jeg så dem stå der var det som om de var noen jeg hadde tatt farvel med for lenge lene siden og som var kommet tilbake. Jeg følte jeg kjente dem fra første stund. De hadde hatt lignende følelser, fortalte de meg etterpå.

De startet så med å gi meg de 6 diskusjonene. Jeg visste jo at evangeliet var sant før de kom, men vi gikk likevel gjennom alle diskusjonene. Jeg følte, etterhvert som jeg fikk kunnskap, at jeg (min ånd?) "kjente igjen" mange av evangeliets prinsipper.

Jeg visste med en gang at jeg måtte døpe meg. Det var ingen veg utenom. Jeg hadde jo allerede et vitnesbyrd. Reaksjoner fra familie og venner var stort sett bra. De overlot stort sett til meg å ta mine valg når det gjaldt dåp osv. 19. mars 1988 var dagen jeg kunne gå ned i dåpens vann. En stor dag.

Fra denne første tiden etter dåpen husker jeg en del medlemmer som ga meg oppmerksomhet. Jeg er takknemlig for disse medlemmene. De betydde mye for meg. Etter som tiden har gått har mitt vitnesbyrd fortsatt å vokse.

Jeg er så takknemlig for alle velsignelsene som Gud har latt komme til meg i mitt liv. Jeg vet også at Han vil fortsette å velsigne meg og alle som velger å gå på vegen til evig liv

Trygg Halstensen, Oslo 2. ward

VI GLEMTE MORMONS BOK..... MEN VÅR HIMMELSKE FADER GLEMTE IKKE OSS!

Min hustru og jeg ble født i Nederland i 1940 og vokste opp under Den 2. verdenskrig, som var en meget vanskelig periode. Vi ble begge to oppdratt i en religiøs familie. Catharina utdannet seg som barnepedagog/førskolelærer og jeg ble fysioterapeut. Vi giftet oss i 1963 og vel to år etterpå hadde vi to barn. Vi gikk nesten hver søndag i den Nederlandske reformerte kirke og våre barn ble døpt der noen uker etter fødselen, selv om vi ikke var helt sikre på betydningen og nødvendigheten av denne formen for dåp. Akkurat i denne perioden hadde vi noen samtaler med mennesker fra andre kirkesamfunn som besøkte oss. Men de klarte ikke å overbevise oss om at deres religion skulle være mer korrekt enn vår egen. Vi hadde tidligere hørt gramfonopptak av Tabernakelkoret, men visste ellers ingenting om Mormonkirken, bortsett fra at min hustrus meget religiøse bestemor hadde advart henne i yngre alder om å passe seg for dette "farlige" kirkesamfunnet.

Etter en søknad - kombinert med ferie - i Norge i 1966, bestemte vi oss for å flytte til dette vakre landet året etter. Vi skulle være der i minst tre år. Mens vi holdt på pakke våre saker i vårt hjem mai 1967, ringte to unge menn på vår ringeklokke. De viste oss en bok om religion som de påstod var meget interessant, og som vi burde lese. Fordi vi skulle flytte til Norge like etterpå hadde vi ikke tid til å be dem komme inn, men vi kjøpte boken, som var Mormons bok. Den havnet i en pappepose å loftet hos mine foreldre, sammen med en del andre saker som vi ikke kunne ta med oss. Vi glemte rett og slett Mormons Bok. Fem måneder senere i vårt nye hjemland, ble min hustru midt på dagen igjen besøkt av misjonærene som ringte på. Hun ba dem komme tilbake om kvelden, når jeg også skulle være hjemme. De kom og viste oss "det første syn" på slides. Det gjorde et meget sterkt inntrykk på oss. De skaffet oss også en nederlandsk utgave av Mormons Bok fra København. Siden min hustru var gravid med vårt tredje barn og ikke akkurat i toppform, samtidig som hun mer og mer kom til å tenke på hennes bestemors advarsel, ba vi misjonærene etter ca. åtte besøk om ikke å komme igjen. Mormons bok nr. 2 leste vi heller ikke. Den ble stående i bokhyllen. Vårt tredje barn, en pike, ble født i april 1968.

Like etterpå kom mine foreldre fra Nederland for å besøke oss, og jeg spurte min far angående Mormonkirken. Det eneste han kunne fortelle oss var at de hadde drevet med flerkoneri. I slutten av 1968 flyttet vi til en annen del av byen. Men i september 1969 var det igjen to hyggelige unge menn som ringte på hos oss. Stående i døråpningen, stilte de oss et spørsmål som vi syntes var meget tankevekkende: "Tror dere at en profesjonell utdannelse i religion - f.eks. på et universitet - er nok for et menneske til å kunne handle på vegne av Gud eller Jesus Kristus?" Vi mente dette var et dyptgående spørsmål og ba dem komme inn. Da fortalte de at de var misjonærer fra Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Vi forstod snart at prinsippet om myndighet fra Gud er meget viktig. Vi begynte å gå i kirken, og følte oss hjemme der med det samme.

Den 21. mars 1970 ble vi døpt og fra starten av ble vi kalt til forskjellige oppgaver. Våre barn fikk sine velsignelser og i august 1971 reiste vi til tempelet i Sveits, hvor vi ble besøgt til hverandre som en evig familie. Vi flyttet ikke tilbake til Nederland, men fant oss godt til rette i Norge.

Ytterligere to gutter ble født i vår familie i 1972 og 1976. Vårt medlemskap i kirken har blitt til stor velsignelse for oss. Vår eldste datter giftet seg 1985 i London tempel, med en tidligere norsk misjonær. Våre neste tre barn var på misjon i henholdsvis daværende Vest-Tyskland, Norge og England. Vår yngste sønn er for tiden på misjon i England.

Vi er så takknemlige for at alle våre fem barn er aktive medlemmer av kirken. Vi er så stolt av dem. Tiden i kirken har vært en rik tid for vår familie, og vi er så glade for at vår himmelske Fader sendte misjonærene til oss tre ganger, inntil vi var rede til å ta imot dette fantastiske budskapet.

Siden den 11. mars 1996 har vi vært misjonærer i Stockholm tempel. Vi har et sterkt vitnesbyrd om at Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige har den myndighet, gitt av Jesus Kristus selv, som er absolutt nødvendig for alle handlinger som mennesker utfører i Guds eller i hans Sønnns navn. Og at denne myndighet som ble gitt til profeten Joseph Smith, har gått videre via hans etterfølgere til Gordon B. Hinkley, vår nåværende profet på jorden. Med denne samme myndighet utfører vi vårt arbeid i tempelet, og hjelper på denne måten å bringe mange av Guds barn tilbake til deres himmelske hjem. Vi elsker dette arbeid og vi vet at Gud lever og at kirken er Guds rike her på jorden.

Ja, vi glemte Mormons bok..... men Vår himmelske Fader glemte ikke oss!

Catharina M. og Dirk Top, Stockholm tempel, Västrehaninge, Sverige.

MIN KONVERTERING

Jeg er født 17 januar 1929 i Hof i Solør, og vokste opp der. Under 2. verdenskrig var jeg i ungdomsårene. På den tiden var det lite å ta seg til for oss ungdommer. Det ble derfor til at vi ofte vanket på religiøse møter. De møtene ga ikke meg hva jeg var ute etter. Derfor gikk jeg der bare for å ha noe å gjøre. I barndomshjemmet var bare min bestefar personlig kristen. Far og mor trodde tilsynelatende ikke på noe.

Gjennom ungdomstiden og opp til voksen alder, var jeg opptatt av hva som var riktig og galt når det gjaldt religion. Det var så mange forskjellige kirkesamfunn, og alle stred mot alle. Midt oppe i dette tenkte jeg mange ganger: Er kristendommen riktig? Eksisterer Gud og Kristus? Hva er galt? Noe må være galt!

I 1956 ble jeg gift med Karin Granli og vi bodde i Oslo. En februardag 1960 banket 2 misjonærer på døren vår. Karin var hjemme og selv var jeg på kontoret. De gjorde avtale om å komme igjen. Da jeg kom hjem fra kontoret, fortalte Karin at hun hadde hatt besøk av 2 mormonmisjonærer. Disse var det klart noe spesielt ved. De hadde med seg en ånd som de overførte gjennom Karin til meg, Jeg følte det ville være galt å avvise dem før vi hadde hørt budskapet deres. På grunn av forskjellige omstendigheter var det først i mai jeg kunne møte misjonærene. Disse var eldste Broberg (senere misjonspresident) og eldste Bain. Budskapet (den første diskusjon) var om Joseph Smith og hans første syn. Dette gjorde et meget sterkt inntrykk på meg. Dette første synet klargjorde følgende for meg: 1. Gud og Kristus eksisterer virkelig. 2. De eksisterende kirkesamfunn var alle på avveie.

Ved siden av dette fantastiske budskapet, var jeg meget imponert over hva disse 2 unge menn kunne svare på. Jeg forsto at dette budskapet var sant. Jeg leste traktater jeg fikk og sammenholdt disse med bibelen. De neste fem diskusjonene ble gjennomført på ca. 2 uker. Den 24. mai hadde jeg den siste. Da utfordret eldste Broberg oss til å bli døpt 2 uker senere. Dette satte jeg meg imot fordi jeg hadde problemer med visdomsordet, og trengte mer tid til å se om jeg klarte å etterleve dette. Vitnesbyrdet hadde jeg, men jeg følte at dette var et meget alvorlig skritt for meg, og at jeg måtte ha tid til å teste meg selv, slik at jeg var sikker på å kunne holde visdomsordet og derigjennom kunne være trofast. Hvis jeg hadde "sprukket" etter at jeg var døpt, ville det oppstå en frustrasjon jeg som ny konvertitt ikke ville klare å bære. Eldste Broberg gikk med på dette, og vi bestemte senere at vi skulle døpes den 12. juni, hvilket også skjedde.

Reaksjonene fra venner og familie var som ventet. Alle var skeptiske. Noen trodde vi hadde blitt gale, andre var skamfulle over oss. De fleste snudde ryggen til oss det første halvåret. Det som reddet oss, var at misjonærene hadde tatt oss med til kirken og presentert oss for mange medlemmer. Medlemmene var vennlige mot oss, og vi følte oss alltid velkomne.

Venner utenfor kirken og familie kom tilbake en for en. De oppdaget at dette var noe som betydde noe for oss, og at vi fremdeles var 'normale' mennesker. I dag er det ingen av våre gamle venner som er imot oss, men de har heller ingen interesse av å høre om Kirken.

Jeg er meget takknemlig overfor eldste Broberg som bragte evangeliet inn i vårt hjem. Jeg takker min Himmelske Fader for hva han har vært for meg gjennom 36 år. Videre en takk til alle de medlemmer som aksepterte meg både som bror og senere leder i forskjellige posisjoner i Kirken.

Må Herren velsigne oss alle sammen.

Med takknemlig hilsen Osvald Bjareng, Oslo 2. Ward.

Mitt møte med Kirken

Vi var "to nyutsprungne russ som møttes i 20 grader pluss" i 1948 som det heter i "Rødt, hvitt og blått". Det vil si jeg møtte min store kjærlighet utenfor Studentersamfundet i Trondheim. Vi gikk inn og danset hele kvelden. Vi svermet i Høgskoleparken. Han fulgte meg til porten hjemme. Vi avtalte å møtes senere.

Vi var ofte sammen, men om søndagene da jeg hadde best tid, var han alltid opptatt. Snart reiste han til Oslo. Da han kom hjem på juleferie, møttes vi igjen. Jeg spurte hvorfor han var så opptatt om søndagene. Han svarte at jeg gjerne kunne bli med ham. Han tok meg med til et losjelokale i Ila. Som barn hadde jeg vært med i barnelosjen, så det følte ikke helt fremmed for meg. Men det var ikke losjemøte vi var kommet til.

Alt var nytt for meg. Jeg forsto ikke så mye av det som foregikk, men de som var der, kom alle og tok meg i hånden. Jeg følte meg riktig vel til rette, ja, så vel at jeg litt senere tok min beste venninne med meg dit til en juletreffest. Til min sorg sa hun da vi gikk derfra at hun aldri ville blande seg med "slike" mennesker. Heller ikke mine foreldre ville ha noen befatning med "mormonerne", selv om de ikke hadde noe imot at jeg fortsatte å være sammen med min kommende mann.

Jeg ville imidlertid vite hva religionen gikk ut på. For å få en nøytral orientering uten påvirkning av min forelskelse, ba jeg to misjonærer presentere misjonærleksjonene for meg. Eldste Timothy var den som førte ordet. Alt han fortalte, var så klart og forståelig. Da jeg kom til mine foreldre, ville de ikke høre på noe av det jeg hadde lært, men holdt seg til sin barnelærdom. Det ble en vakling mellom to synspunkter. Når jeg var sammen med mine kjære foreldre, virket det som det var best å beholde deres tro. Men så snart jeg kom til min kjæreste og hans trosfeller, var jeg overbevist om å ha funnet sannheten.

Jeg var også overbevist om at jeg hadde funnet han jeg ville dele livet og evigheten med, så vi ble enige om å gifte oss i 1952. Til bryllupet kom hele Trondheim gren - og etter en del om og men også vennene til mine foreldre.

Lenge ble jeg dratt mellom den ene og den andre part. Til slutt måtte jeg gjøre et valg. Jeg leste og ba og deltok på Kirkens møter. Kirken hadde ikke eget møtelokale og slett ingen døpefont. Takket være imøtekommenhet fra Dampbadet, fikk misjonærene disponere et lite basseng der. Daværende misjonspresident Axel J. Andresen kom til Trondheim, og jeg ble spurt om jeg ville la meg døpe samtidig med fem andre.

Jeg har aldri angret. Mine foreldre ble ikke medlemmer, men min mor ble flere ganger med til møter og sammenkomster i Kirken. Da London tempel ble innviet, ble jeg beseglet til min kjære mann. Vi var så vidt jeg vet, det aller første ekteparet som ble beseglet i London tempel. Vår sønn som var 2 år, ble beseglet til oss. Vår datter er født i pakten.

Bjørg Turid Hernes, Oslo 2. ward

Eilert Jørgensen

Pionerhistorie des. 1996

Jeg er født i 1916 av gode foreldre. Vi var ni søsken som vokste opp på et lite gårdsbruk i Hadsel i Vesterålen. Vår far døde da jeg som den midterste i barneflokken, var ti år gammel. Jeg husker at far tok oss med i kirken på søndager og at han leste juleevangeliet for oss på julaften. Ut over det var det ikke mye vi lærte om Gud hjemme. Men fra kristendomsundervisningen på skole og søndagsskole fikk vi da med oss noe. Det fantes ikke søkter eller frikirker der vi bodde.

Etter militærtjeneste flytter jeg til en slektning i Molde og ble der i to år. I denne perioden traff jeg min kone. Hun hadde vokst opp i noenlunde samme kår som jeg, så vi ble snart enige om at det var godt å gå i kirken på søndager.

Vi giftet oss og fikk fem nydelige barn, tre gutter og to jenter. I 1961 ble det til at vi flyttet til Skien der jeg hadde jobb i en avis.

Vår eldste sønn, Einar var da 15-16 år og ville reise til sjøs som jeg tidligere hadde gjort. Dette skulle vise seg å få store konsekvenser for oss alle. Etter den syster turen kom han ikke hjem, men ble der ute i Stillehavet. Alle foreldre kan vel forestille seg hvordan vi hadde det.

I denne situasjonen var vi da misjonærene først banket på vår dør. Vi hadde så mange tanker. Ville vi noen gang få se ham igjen? Vi hadde aldri hørt om mormonkirken og var noe skeptiske til å begynne med. Men misjonærene var så gode å snakke med. Det var som de hadde svar på alle de spørsmålene vi strevde med. Og spørsmålene var mange, så disse guttene ble snart våre faste gjester. Det gikk ikke lenge før Gunvor fikk en sterk følelse av at dette var sant. Det var så logisk og det stemte med tanker hun hadde hatt om hvordan ting forholdt seg. Men det var et men. Jeg burde også være med henne og bli døpt. Jeg hadde da gått med henne på møtene og likte det jeg hørte, men jeg syntes ikke jeg var ferdig til å ta et så alvorlig skritt.

En kveld gikk vi en tur. Det var satt dåpsdato for Gunvor og vi snakket om hvordan det skulle bli å skille lag i dette viktige spørsmålet. Etter å ha overveiet tingene, sa jeg: - Gunvor, jeg skjønner at dette er blitt viktig for deg og jeg mener at du må gjøre det nå, så kommer jeg kanskje etter snart. Hun ble så glad at jeg fikk en god klem. Men hun ville først rådføre seg med vår gamle prost, som hun også kjente privat. Jeg kjente også mannen fra arbeid i Kameratklubben, så jeg ble med til samtalen. Vi diskuterte saken, alle tre. Det dreiet seg særlig om nadverden. Samtalen endte med denne uttalelsen fra prosten: "Er det så at deres samvittighet sier det, så mener jeg dere bør gjøre det." Gunvor ble enda mer glad, og så ble det dåp for henne.

Det skulle gå fire-fem år før jeg bestemte meg. Jeg fulgte Gunvor til kirken og var vel nesten som et medlem. Men jeg betalte ikke tiende. Jeg er ikke sikker på om det var det som holdt meg igjen. Jeg hadde begynt med to tomme hender, og å begynne å betale en ekstra skatt, gjorde meg betenkt. Mesteparten av mitt voksne liv hadde jeg arbeidet gratis som lokalpolitiker og levd nøkternt og fattigslig.

Så en søndag i kirken spurte en god venn: "Du Eilert, du har vel egentlig et vidnesbyrd om kirken?"

Noen enestående misjonærer som arbeidet her på denne tiden, hjalp meg å se at det var så, og jeg ble døpt.

Tiendebetaling ble aldri noe problem, og jeg er takknemlig for det. Det meste av tiden etter dåpen har jeg arbeidet som leder eller rådgiver i Kirken, og Herren har øst av Himmelens sluser over meg. Mitt vidnesbyrd har vokst hele tiden.

Nå er jeg gammel og skal snart legge ned vandringsstaven. Jeg ber til Gud at mange må få oppleve det samme som jeg.

Jeg heter Johan Ludvig Hallen Ulstrup, og ble døpt i Jesu Kristi kirke av siste dagers hellige den 25. mai 1968.

Den gangen utgav Den norske misjon et blad som het The Gospel Net. Etter dåpen ble jeg bedt om å fortelle om hva som gjorde størst inntrykk på meg i møtet med misjonærene. Den 26. juli 1968 hadde jeg et innlegg som jeg regner som mitt første vitnesbyrd.

Når jeg leser det idag, blir jeg påny glad, og håper at du også kan finne oppmuntring og få lyst til fremgang.

"Jeg tror på Gud og jeg tror på Kristus" - var det første jeg sa til misjonærene da de kom til meg. Det var ikke nødvendig med mer enn tro - trodde jeg, og tilføyet: "Hva vil dere meg?" Jeg hadde studert både i bøker og i livet, og følte meg trygg i min egen overbevisning. Ja, så trygg at jeg var i ferd med å isolere meg i mitt hovmot.

Det første jeg la merke til hos misjonærene var at de lyttet til hva jeg hadde å si, og at de appellerte til min ærlighet. Jeg følte at de tok meg på alvor. At de respekterte meg. Jeg hadde ikke noe å frykte, fordi de lot min egen ånd være fri.

Jeg oppdaget også snart at de brukte hodet. Ikke for å hevde sitt eget, men for å hjelpe frem sannheten. Til min forundring innrømmet de meg rett når jeg hadde det, og erkjente sin uvitenhet når de selv ingenting visste.

Mitt hovmot begynte å vakle. Vi ble venner, og før jeg visste ordet av det var undervisningen i full gang.

Jeg må tilstå at jeg ikke husker så meget av hva som ble sagt. Men desto sterkere husker jeg detaljer i et øyekast, i en stemmeklang, henderes bevegelser eller stillheten i rommet. Jeg kan ikke engang huske rekkefølgen av leksjonene. En virvel av tanker og følelser for henover meg, men samtidig begynte også en overbevisningens ånd å bemektige seg meg.

Undervisningen var lagt pedagogisk riktig opp. Undervisningsmaterialet var rikholdig. Alt var nøye gjennomtenkt. Men da jeg lærte om myndigheten direkte fra Gud, forsto jeg hva som hadde gjort mest inntrykk på meg.

Det var dette at tro og gjerning hos misjonærene var ett og det samme. At liv og lære var ett. Kort sagt, deres personlige vitnesbyrd ble for meg et levende verk fra Gud. Jeg fikk lyst til å leve det selv.

Jeg fikk en utfordring. Min egen tro ble satt på prøve. Det ble plutselig ikke lenger nok å tro, jeg skulle også leve Guds ord. Dersom jeg elsket ham - som jeg påstod at jeg gjorde - da måtte jeg jo gjøre noe for Ham. Ja, jeg måtte gjøre det jeg mest av alt vegret meg mot. Jeg måtte be Gud om veiledning i et spørsmål som jeg helst ville unngå. Var det nødvendig for meg å la meg døpe? Gud lot meg da, for mitt indre øye, se at misjonærene døde meg. Dette bildet gav meg stor glede. Hvordan kunne jeg da nekte å gå ned i ydmykhetens dyp og bli døpt?

Tiden sammen med misjonærene har vært den beste åndelige undervisning jeg har fått. Den gav meg hva mitt hjerte dypest lengtet etter. Var det kanskje dette som gjorde størst inntrykk på meg: At de hadde fullmakt fra Gud til å vekke meg til et nytt liv.

Jeg ber i Jesu Kristi navn at vi må bevare og styrke våre vitnesbyrd inntil enden."

Gjennom snart 30 år i kirken har mitt vitnesbyrd om det gjennopprettede evangelium blitt beriket, og kan fortelles i mange forskjellige versjoner. Men mitt første i The Gospel Net, synes jeg inneholder det jeg fremdeles tilstreber: enkel oppriktighet.

Inger Marie Mikkelsen, f. Sandberg
Født: 23. februar 1939
Sted: Nordstrandshøgda, Østre Aker, nå Oslo.

Jeg vokste opp under ytterst beskjedne kår med to yngre brødre. Vi bodde på 1 rom og kjøkken - med vannspring på gangen og utedo. Men jeg hadde arbeidssomme og ærlige foreldre som lærte oss forskjell på ditt og mitt, og at det var en hederssak å yte full innsats i det man gjorde. Vi fikk også tidlig lære oss nøysomhet og å klare oss med langt mindre enn våre jevnaldrende. Dette er egenskaper som jeg først i voksen alder har lært å verdsette. Jeg ser i ettertid at dette har gjort oss tre søsken til sterke og sindige mennesker. Det ga oss også en god porsjon ydmykhet, en egenskap som i mitt tilfelle gjorde meg mottakelig for misjonærenes budskap da jeg hørte det i 1966. Jeg hadde som barn alltid "kontakt" med Gud, en konkret person som jeg hadde lange enetaler med. Men da jeg kom på skolen og lærte at han slett ikke var noen person, men en allestedsnærværende ånd, ble det for komplisert. Da misjonærene kom til meg i 1966, var jeg gift og hadde 2 barn, og jeg hadde gitt opp å forstå en Gud som "tillot alt det vonde som skjedde i verden".

Men da jeg med eldste Kenneth Pedersens og eldste Svein-Ove Andersens hjelp oppdaget at den Gud jeg engang kjente, virkelig eksisterte, fikk jeg snart bitene på plass i det sinnrike "livets puslespill". Det var jo så logisk! Jeg følte så sterkt Åndens bekræftelse på det de forkynte. Ja! Jeg trodde på deres budskap!

Det skulle imidlertid gå fire år med stor motgang før jeg endelig ble døpt. En virkelig "prøvetid" hvor jeg fikk et sterkt vitnesbyrd om velsignelsene som er knyttet til Visdomsordet og tiende. Det var på mange måter en vanskelig tid, en tid fylt av inderlig lengsel etter å "høre til". Men også en tid hvor jeg ble åndelig sterk. Lutrerens ild hadde sikkert sin hensikt. Jeg ble i hvertfall sikker på hvem jeg ville følge resten av livet. Det vanket mye hån og ydmykelse fra slekt og venner, men som så ofte før, vendte Herren det til styrke. En ung dame med null selvbilde lærte seg å si ja til alle oppgaver og bite tennene sammen for å klare dem med Herrens hjelp. Litt etter litt vokste kvinnen frem som visste at hun i Guds øyne hadde uendelig verdi - på tross av menneskers dom. Og med tid og stunder ble hån og spott vendt til respekt og beundring - og ikke minst aktelse for Kirken.

Jeg ble døpt 10. juni 1970 av daværende grenspresident Oddvar Eide, som forøvrig var en god venn og gift med Inger, som ble min støtte og venninne på Tveita fra 1966 til de flyttet til Lørenskog. Mitt medlemskap i Kirken har betydd uendelig mye for meg. Gleden var stor da også vår datter Berit som 16-åring ble medlem. Foreløpig er det bare hun og jeg som har tatt imot evangeliet i vår familie her på jorden, men vi føler begge at det er mange på den andre siden som har tatt imot de ordinanser som er utført på deres vegne.

I min patriarkalske velsignelse blir jeg lovet at Herren vil fjerne alle hindringer i min vei og på forhånd gi meg opplæring i de oppgaver jeg skal motta. Jeg har et sterkt vitnesbyrd om nettopp dette. Mirakler har skjedd gang på gang. Jeg ville aldri som ung trodd at jeg skulle bekle presidentstillinger i hjelpeorganisasjoner i Herrens kirke eller undervise i evangeliet, heller ikke at jeg skulle få medvirke til å utbre Kirkens litteratur på folkets "eget tungemål". Når tålmodigheten blir satt på prøve, hjelper det å huske disse velsignelsene. Herrens beleilige tid er ikke alltid overensstemmende med vår beleilige tid.

I grew up in a family that had no religious beliefs. I remember vaguely going to Sunday school at the local Church of England but that must have been when I was 3 or 4. After that time I attended a Pentecostal Sunday school which was closer with some friends but this only lasted a few months. This was the extent of religion in my childhood, yet I believed in God.

When I was 12 years old, I began to be interested in pop music and fell in love, as only a teenager can, with Donny Osmond. He was extremely popular at this time, (1972) and came from a big family who also performed. They came from Utah and were members of a religion I had never heard of, they were Mormons. I had begun to go to different churches with friends but never found anything that seemed to answer the questions I had or was in harmony with the feelings I had about God. I didn't really have any interest in the Mormon church, firstly because of my suspicions about it being an American religion and secondly, I didn't know there were Mormons in Britain.

In 1974, a friend from school had found out about the church through her brother who had met the missionaries. She wanted to go to the church to find out about it and I was a little curious so I agreed to go to Donny's church. The first Sunday we went I was surprised by how normal it seemed and how friendly the people were. We were invited to come on Wednesday to a youth activity called MIA. On the way home I remember I was walking on air, I felt really good inside. It wasn't until later that I could recognise these feelings as the Holy Ghost.

On Wednesday we played Volleyball and on the Saturday I played in the Manchester Ward team in a Stake tournament. On Sunday I was back at church with my new friends who had made me a part of them. For several weeks it continued like this, each time I learnt a little more about this religion.

After about 6 weeks, one of the friends I had made was going to be baptised. Afterwards I felt that I wanted this too and approached the missionaries about it. They wondered who was teaching me and when I asked: "Teaching me what?", they quickly organised that the sister missionaries should begin teaching my friend and I!!

First they needed permission from my parents. My mum just let me decide what I wanted to do but my dad was a bit tougher. I told them 5 minutes before that the missionaries were coming to talk to them. My dad got really mad and I ran and hid in my bedroom. They came and I waited for them to be kicked out but it didn't happen.

My mum came and told me to come down. My dad told me that the missionaries had promised to teach me well and that they wouldn't let me be baptized without me understanding it all properly.

I was taught firstly about Joseph Smith. I could relate to Joseph as I was the same age as him and had the same desire to know which church was right. I didn't get a vision though! Next, they taught me about the plan of salvation. They told me that I lived before I came here and bells rang in my heart. I'd had a hard time understanding God and the reason we were on the earth. We must have come from somewhere if we were going somewhere and that we were going to live there forever. Why would God go to the trouble of creating the earth and the people? With the knowledge I gained from the plan of salvation, it all fitted in. I really knew now that I had found the true church!

I was taught the rest of the discussions, but became impatient, I had a testimony and wanted to be baptized and any more lessons were not going to change that! Eventually I did get baptized on the 16th of May 1975.

That was 21 years ago and I still have that burning testimony of the restored gospel of Jesus Christ. Although there have been times when I have struggled to keep the commandments and been spiritually low, I have never doubted the truthfulness of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.

My testimony is that I know that the church is true that God lives and answers prayers, that Jesus is the Christ, my Saviour and Redeemer, that God directs his church through a living prophet, firstly Joseph Smith who did, in reality, see Heavenly Father and Jesus Christ, down to Gordon B. Hinkley who leads and guides the church today. I know that the Book of Mormon is the word of God, I know because I read it and have prayed about it and know by the power of the Holy Ghost that it is true. I thank my Heavenly Father for this knowledge.

Susan Griffiths Ørndal, Oslo 2. ward
4th November 1996

Synøve Marie Skogholt

ble født 31. 1. 1920 på Grorud i Oslo. En stund bodde familien også ved Klemetsrud, før de flyttet til Bekkelaget - hvor hennes far kjøpte et lite hus. Hennes far, som ble byggmester i 1932, bygget senere et helt nytt og større hus på eiendommen.

"Jeg hadde det så godt som barn," forteller Synøve. "Jeg var veldig heldig og vokste opp under gode forhold. Mamma var et spesielt og dypt kristent menneske. Hun var det jeg vil kalle en engel på jord. Hun levde så helt og holdent for oss i familien. Ungene var livet hennes.

Ungdomsvenninnen min, Eva, tilhørte Filadelfia, og det ble til at jeg ble med henne dit. Jeg ble på en måte interessert, for jeg syntes liksom pinsevennene hadde noe helt annet enn Statskirken. Det var mange ting der som tiltrakk meg, og som samtidig var fremmed. Jeg ble døpt samtidig med søsteren min, Gunvor, og fem andre ungdommer."

Synøve tilhørte altså pinsemenigheten da hun kom i kontakt med Kirken. Hun forteller videre:

"Da misjonærene kom hit, var jeg ikke lenger aktiv i Filadelfia. I 1942-43 hadde jeg begynt å bli nokså lunken, og etterhvert hadde det kommet mer og mer på avstand. Men jeg hadde like sterk tro på Gud som før, det er noe som aldri har forandret seg. Jeg sluttet aldri å be, det hadde jeg fått inn fra barnsben av. Og jeg sang kristne barnesanger for tulla til naboen, som jeg passet mye. Og jeg ba for sønnen min, Kjell. Nei, min tro på Gud mistet jeg aldri.

Det var så rart, for da misjonærene kom til meg i 1978, hadde jeg hatt Jehovas Vitner gående hos meg i fire år. Men det var noe ved deres lære som jeg ikke kunne godta. De bruker blandt annet ikke hele Bibelen.

Da eldste Clark og eldste Henderson ringte på hos oss, lå jeg i influensa. De fortalte hvem de var, men det sa meg ingen ting. Jeg hadde aldri hørt om den kirken før. Jeg sa at jeg ikke orket å snakke med dem fordi jeg var syk. 'Men kan vi ikke få komme igjen en annen dag, da, fru Skogholt?' Ja, så ble det til at de skulle komme igjen tirsdag i uken etter.

De underviste meg to ganger i uken i fire uker. Og jeg pleier å si at det Jehovas Vitner ikke hadde klart å få banket inn i hodet på meg på fire år, det klarte disse i løpet av fire uker. 'Din mann må gi skriftlig tillatelse til at du kan døpes,' sa de. Det var verre. 'Han har ikke noe imot at jeg går på møter, men han skriver aldri under,' mente jeg.' Da misjonærene kom igjen neste gang, ville de intervju Harald og meg sammen. Og riktig nok. 'Jeg skriver ikke under på noe som har med religion eller politikk å gjøre,' sa han. 'Men hun er voksen for å bestemme over seg selv, jeg vil ikke ha noe med det der å gjøre.' Men han hadde da gjort det klart at avgjørelsen helt og holdent var min egen, og jeg kunne døpes. Jeg ble døpt 1. 4. 1978.

Jeg kommer aldri til å glemme den tiden jeg ble undervist. Det ble så tomt da misjonærene gikk, det var liksom noe som manglet. Den ånden de hadde med seg, den var så sterk! Jeg har aldri følt Ånden så sterkt som i den tiden," sier Synøve med ettertrykk. "De første årene i Kirken var en flott tid. Men så ble jeg syk, og det har stadig gått nedover med meg. En skulle tro at når jeg var så lite på møtene, så ville jeg kanskje komme litt på avstand fra evangeliet, men det har blitt stikk motsatt. Og jeg har blitt bønnehørt så mange ganger. Selv om jeg har store og av og til umenneskelige smerter, så du verden hvor mye jeg har å være takknemlig for! Jeg har følt at Herren har vært med meg selv om jeg har vært skral. Jeg har helt fra første stund hatt en sterk visshet om at Kirken er sann. Jeg har lest og lest i både Mormons bok og Lære og pakter, ja, Lære og pakter betyr noe helt spesielt for meg, den er jeg så glad i.

Mitt høyeste ønske er at jeg kan være et eksempel for min sønn og hans familie og for andre mennesker, så de en gang vil ta imot evangeliet. Kanskje de en gang, om ikke annet så i åndeverdenen, vil ta det imot. Jeg vet at vi alle har handlefrihet, men jeg håper."

Min omvendelseshistorie

Helt fra jeg var barn har jeg trodd på Gud. Min mor likte å gå på pinsevennmøter, og vi barna var som regel med. Sammen med en venninne gikk jeg også av og til i statskirken. Jeg hørte vel ikke så mye på talene, men noe gikk nok inn. Og mor lærte meg å be kveldsbønn. Jeg hadde en hund som jeg likte å gå på tur med. Vi gikk som regel opp i skogen, og jeg kan huske at jeg lå og så opp på skyene og tenkte på Gud. Ikke på Jesus, men på Gud. Jeg hadde ikke noen formening om hvordan han så ut, men han var der.

Det gikk noen år, og gutter og dans og moro ble viktigere enn Gud. Etter noen år flyttet jeg til Asker. Der traff jeg min mann. Vi fikk to fine jenter, og livet gikk sin gang. Jeg husker at jeg lærte mine barn å be kveldsbønn, og de gikk på søndagsskole, akkurat som jeg hadde gjort. Da barna var i tenårene, tok jeg meg jobb. Det ble et interessant liv, med nye venner og sosialt samvær. Det ble julebord i Oslo og annen selskapelighet, men når jeg reiste hjem om kvelden, tenkte jeg at det hadde vært bedre for meg å gå i kirken. Jeg hadde nemlig en bror som var medlem i Jesu Kristi kirke av siste dagers hellige. Han hadde aldri spurt om jeg var interessert, men nå vet jeg at han hadde nok sendt opp mange bønner for oss.

Hvorfor jeg tenkte på kirken så ofte i denne tiden, vet jeg ikke, men det var noe som arbeidet med meg. Min bror hadde vært medlem av Kirken i mange år da han kom hjem fra Amerika alene et år. Det var i 1980, og da spurte han min mann om han og jeg ville ta imot misjonærene fra Kirken. Min mann var ikke interessert, men kanskje Borghild er det, sa han. Da var tiden inne for meg til å omvende meg og bli medlem av Kirken. Jeg visste ikke da, men først senere at min farmor hadde vært interessert i Kirken. Hun hadde hatt besøk av misjonærer mange ganger, og hun hadde fått en Mormons bok av dem. Hun fikk denne boken i 1911, og hun døde i 1922, to år før jeg ble født. Det var min bror som fant bøkene etter farmor. Han ble ledet dit, han visste ikke hva det var. Men, som han sa, det var jo bøker etter vår farmor, og han ville beholde dem. Det var nok meningen at min bror og jeg skulle bli medlemmer i den sanne kirke.

Jeg er så takknemlig for at min bror spurte meg om å bli medlem i Jesu Kristi kirke av siste dagers hellige. Det er det beste som har hendt meg. To år etterat jeg ble medlem, ble min eldste datter døpt. Nå bare håper jeg at min mann og min yngste datter kommer i Kirken. Jeg har hatt det godt med meg selv etter at jeg omvendte meg fra de ting som vår Himmelske fader ikke ønsket at jeg skulle gjøre. Jeg er så takknemlig. Mitt vitnesbyrd har vokst, og jeg vet at jeg er medlem av den eneste sanne kirke. I Jesu Kristi navn. Amen.

Borghild Brændsrud

LUCY FERNANDEZ' PIONERHISTORIE.

Mitt navn er Lucy Fernandez, og jeg ble født i Lima, Peru.

Vi er en familie på fem, far og eldste bror er døde. Vi kommer fra katolske familier og har gått på katolske skoler. I 1963 skjedde det noe som forandret mitt liv.

Fra jeg var ganske liten lærte jeg at Gud lever og at han har den største kjærlighet for alle Hans barn her på jorden. Med mine foreldres eksempel lærte jeg å kjenne min Himmelske Fader og å ha tro på Ham og at Han sendte sin sønn Jesus Kristus, verdens Frelser. Jeg vokste opp med mine jordiske foreldre og med min Himmelske Fader som gav meg styrke dag for dag.

Så kom den store dagen i mitt liv, det var vinter, en kald og regnfull dag i juli 1963.

Jeg var på vei hjem fra skolen. Da jeg kom inn i huset, så jeg at mamma satt og snakket med noen hyggelige unge mennesker. Hun presenterte meg for dem, de sa at de var misjonærer fra Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, eldste Price og eldste Cassedy. De sa de var Jesu Kristi representanter. Alt dette var nytt for meg. Vi satte oss ned og de fortsatte å undervise mamma. En annen dag underviste de meg, jeg hørte på dem, men uten stor interesse. De gav meg Mormons Bok og sa at jeg burde lese den.

Dagene gikk og det skjedde ingenting med meg, jeg var ikke mottagelig. Men min mor var klar for å døpe seg. Jeg vet at misjonærene fastet og bad for meg. De ba meg om å be til min Himmelske Fader, de sa at Han ville opplyse meg hvis jeg hadde tro på Ham, men jeg hadde ikke lyst hverken til å be eller å lese.

Så kom den beste dagen som jeg kan huske. Jeg var på soverommet mitt.

Jeg følte noe, men jeg visste ikke hva det var, jeg så på Mormons Bok, jeg knelte ned og bad til Gud i tro. Jeg visste at Han lever og at Han hørte på meg, og jeg ba om å få vite om alt dette var sant. Det var da jeg fikk mitt vitnesbyrd om sannheten om Jesu Kristi Kirke. Jeg følte at all lærdommen var sann, og aksepterte uten tvil følelsen av at Han var ved min side.

Den samme ettermiddagen kom misjonærene, og det var jeg som lukket opp for dem. Jeg var så glad for å se dem. De smilte til meg og spurte om jeg hadde fått svar om sannheten. Det var i det øyeblikket at jeg fikk ønske om å være misjonær og å få predike Jesu Kristi evangelium. Jeg ble døpt den 3. august i Miraflores sammen med mamma. Det var et stort hus med hage rundt, og bak huset var det en liten fontene som alltid var full av vann, og det falt mye løv oppi. Misjonærene plukket opp alt løvet.

Vannet var kaldt, det var vinter og jeg frøs. Jeg så at mamma steg opp i døpefonten, og hun var så glad. Jeg gjorde det samme, og da jeg steg ut av fontenen igjen, frøs jeg ikke mer. Mamma og jeg var de første i vår familie som ble døpt. Noen måneder senere døpte min eldste bror seg, han ble senere leder for Unge Menn.

Vi hadde ikke noe kapell i Lima, alt foregikk i husene til de få medlemmer som fantes. Årene har gått meget fort og vår Himmelske Fader har velsignet oss og nå har vi et tempel i Lima. Alle som misjonerer i Peru er fra Peru, også tempelpresidenten, stavsresidentene og wardsresidentene.

Jeg fikk den store velsignelsen å kunne reise på misjon til Florida, USA. På slutten av misjonen reiste jeg for å studere på BYU, jeg studerte bare et år før jeg ble kalt til å reise på misjon til Washington DC. Min første misjonsresident ville ikke at jeg skulle reise, men Profeten Kimball intervjuet meg og sa at hvis jeg ønsket å reise så skulle jeg gjøre det for å gjøre et godt arbeide for vår Kirke.

Jeg følte min Himmelske Faders store kjærlighet.

Mitt vitnesbyrd vokser dag for dag fordi jeg vet at jeg er i Jesu Kristi Kirke og jeg vet at vi har en levende profet på jorden idag.

Som tredje generasjon i kirken, så er det min bestemor på mors side denne historien handler om. Det var en kremmer (som var en handelsman som banket på dører for å selge det han hadde i kofferten sin.), hadde truffet en misjonær som forkynte evangeliet for ham. Denne kremmeren mottok evangeliet og tok like godt med seg skrifter for å dele ut til dem han handlet med. På en slik runde til de kundene som han var fortrolig med, og som handlet med ham, kom han til min bestemor med sine varer og skrifter. Hun mottok evangeliet i ca. 1910. Min bestefar reiste til Amerika, fordi det var dårlig med arbeid her i Norge, og det var meningen at hele familien skulle reise etter. Men i 1902 kom det beskjed om at han var død. Da satt min bestemor igjen med 9 barn og ett til på vei. Av 10 barn var det bare to som mottok evangeliet, men bare min mor var aktiv. Hun traff min far i kirken, og begge ble døpt i mai-juni året 1913.

Jeg er født 25 september 1924 og velsignet i 1925 av apostel James E. Talmage som var i Norge på besøk. Siden ble jeg døpt i 1934, og senere fikk jeg prestedømmet. Jeg ble eldste tidlig i 1946 og var på misjon fra 1946 til 1948.

Kirken er og blir mitt holdpunkt i alle ting og har gitt meg det vittnesbyrd som jeg i dag bærer om at dette er Jesu Kristi sanne kirke.

Odd Erichsen, Oslo 2. ward

Jeg ble født på Lilleaker den 23. mai 1930 og vokste opp i en arbeiderbolig med kjærlige foreldre og tre søsken. Det var ikke noe religiøst over noen av oss, bortsett fra at min far syntes at bibelen og Guds ord ble gjort narr av. Han forlangte respekt for disse ting. Jeg likte ikke religion så godt. Vi gikk på søndagsskole på Fredelund bedehus, like ved der jeg bodde. De sa så mye rart og gjorde så mye som var direkte vemmelig for meg. Min far døde i 1950, og da ba han mye til sin himmelske Fader, og ba om å få komme hjem. Det satte sine spor i meg.

Jeg traff min mann i slutten av 1950. Han var så annerledes enn andre gutter, både i oppførsel og prat. Han fortalte meg om kirken han hørte til, og jeg ble med til Osterhausgt. 27 for å se og høre. Den aller første jeg hilste på var Alfild Morteng. Hun ba Odd om å ta meg med på sangøvelse, og slik begynte det. Det tok meg 2 1/2 år å bli overbevist. Ingen voldsomme opplevelser eller andre ting hendte meg. En stillhet og god trygghet når jeg var i kirken, og min oppførsel overfor familien ble lagt merke til, men ikke godt mottatt. Jeg tenkte for meg selv, at er ikke dette sant, er heller ikke noe annet sant. Jeg ble døpt den 13 juni i 1953. Min mor fulgte etter meg. Hun ble døpt på Drammensveien i 1963. Vidnesbyrdet var ikke så sterkt den gangen. Det har kommet sterkere for hvert år, og i dag takker jeg for at jeg tok beslutningen i 1953, og kan med sikkerhet si at jeg tilhører Guds kirke på jorden idag. At vi har og har hatt profeter som kan si "Så sier Herren". Må vår himmelske Fader velsigne oss alle med den styrke vi trenger intil enden.

Marion Erichsen, Oslo 2. ward

Gunvor S. Jørgensen

Jeg ble født og hadde mine barndoms- og ungdoms år i en liten bygd på Nord - Vestlandet. Mine foreldre tilhørte Statskirken og vi barn, mine to brødre og jeg, ble barnedøpt og konfirmert. Andre kirkesamfunn kjente vi lite til. Av min mor lærte jeg å be aftenbønn. Ellers var det lite snakk om Gud hjemme. På skolen lærte vi mye om Jesus Kristus, om da han levde her på jorden. Vi lærte også om skapelsen og mange andre ting i Det gamle testamentet. Min barnetro har betydd mye for meg og jeg har aldri hatt tvil om at Jesus virkelig er Gud Faders sønn og vår frelser og forløser.

Da jeg ble voksen, begynte jeg å stille spørsmål som de fleste mennesker har: Hvorfor er jeg her på jorden? Hva er meningen med livet med livet? Hvor går jeg etter døden? og mange andre spørsmål. Er Gud rettferdig? Hvorfor tillater Gud så mye lidelse og ondt? Jeg fikk ikke noe tilfredsstillende svar.

Min mann er fra Nordland og vi var ganske unge da vi giftet oss. Vi ble velsignet med fem friske barn. Det var krig og vanskelig å skaffe tilveie det som trengtes til en familie. Men vi hadde mat og klær og det mest nødvendige.

I 1961 flyttet vi til Skien og her var mange menigheter og kirke samfunn. Vi begynte å gå på møter. Vi søkte virkelig et åndelig fellesskap. 12 januar 1966 ble vi rammet av en stor og ufattelig sorg. Vår eldste dønn som var en sjømann omkom i Stillehavet, bare 20 år gammel. Alt syntes håpløst. Fikk vi noen gang se ham igjen på den andre siden?

Så en kveld i mars samme år stod to unge menn utenfor døren. Vi hadde aldri hørt om Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Men de fikk komme inn og de ga oss den første leksjonen. Jeg følte den gode ånd og et lys ble tent i sjelen. Misjonærene fortsatte å undervise oss i ukene som fulgte. Vi begynte å reise til kirken hver søndag. I kirken følte jeg at nå var jeg endelig hjemme. Jeg fikk svar på mine bønner om at denne kirken var sann. En varm følelse ga meg et sterkt vitnesbyrd om Mormons bok.

Den 21 januar 1967 ble jeg døpt. Mitt ønske i mange år om voksendåp ble oppfylt. Jeg var lykkelig. Snart 30 år er gått siden dette. Min mann ble medlem noen år etter meg. Vi har vært i London tempel og er viet for tid og all evighet. Vår sønn som døde er døpt av stedfortreder og beseget til oss. Vår yngste sønn er aktivt medlem av kirken. Vi glemmer aldri de to første misjonærene som kom til oss og de andre som alltid har støttet og hjulpet oss.

Evangeliet er gjengitt i sin fylde ved Profeten Joseph Smith. Dette er mitt oppriktige vitnesbyrd. I Jesu Kristi navn. Amen

Min Pionerhistorie

av Bergliot Bjerkøe

I hele mitt liv har jeg visst at et eller annet sted fantes virkelig fullkommenhet. Jeg har hatt en sann og ekte overbevisning om Guds eksistens, og også en fast tro på Jesus Kristus som Guds enbårne sønn i kjødet. At disse to er adskilte personlige vesener har aldri falt meg vanskelig å tro - jeg har tvert imot alltid vært overbevist om at nettopp dette må være tilfellet. At Den hellige ånd eksisterer som et åndelig vesen, har jeg også alltid trodd. Helt fra jeg begynte å tenke selvstendig har disse tingene forekommet meg selvfølgelig og naturlige.

Jeg er vokst opp i et meget godt hjem. Min far døde da jeg bare var seks år gammel, men min mor har alltid formådd å holde hans minne vakkert for min søster og meg. Det var ikke noe spesielt religiøst miljø jeg vokste opp i. Min mor, min søster og jeg selv tilhørte, som alle våre venner og bekjente, statskirken. Vi gikk i kirken julekvelder og ved spesielle anledninger, så som barnedåp, konfirmasjoner, brylluper og begravelser.

Da jeg giftet meg og fikk barn selv, prøvde jeg etter beste evne å gi mine egne barn noe av den samme trygghet jeg selv hadde fått føle i mitt barndomshjem. I årenes løp hadde jeg imidlertid fått min egen overbevisning om menneskene og deres forhold til Gud, om jorden og livet på den. Hvor mye denne oppfatning av tingene avvek fra de statskirkelige læresetningene var jeg faktisk ikke klar over før to misjonærer fra Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige en dag ringte på døren hjemme hos oss. Jeg ble faktisk litt irritert fordi jeg hadde veldig dårlig tid. Misjonærene spurte imidlertid svært så beskjedent om de kunne få lov til å fortelle meg hva de trodde på. Vi ble enige om at de skulle komme igjen en dag min mann var tilstede, og vi hadde litt bedre tid.

Misjonærene kom, og vi likte disse åpne og rene guttene, var imponert over dem og deres tro på den sak de arbeidet for. Vi fikk flere avtaler, og etterhvert som de la fram sitt budskap, viste det seg i grunntrekkene å stemme så absolutt overens med min egen oppfatning av livet og tilværelsen. Jeg hadde faktisk vært «mormon» uten å vite det i all min tid! Riktignok var det vanskelig å godta mannen gjennom hvem disse store sannheter var gjengitt til jorden - nemlig profeten Joseph Smith, men når man ikke bare godtar, men får en hellig overbevisning om verkets guddommelighet, så kan man rimeligvis ikke fornekte det redskap som ble benyttet til å frembringe verket, så resultatet ga seg selv.

Min mann og jeg leste ubegripelig mye i det følgende år. Vi gjennomgikk både Bibelen og Mormons Bok, godt støttet opp med diverse historiebøker og geografibøker samt «mormon»-kirkens forskjellige publikasjoner. Jeg må tilstå at vi prøvde å finne huller i festningen, men vi greide det ikke. Det var naturlig nok frafallet som vi i våre studier viet størst oppmerksomhet, for det sto klart for oss at myndighet fra Gud måtte være tilstede i den kirke som virkelig med rette skulle kunne kalles Hans.

Både bror Bjerkøe og jeg gjorde som det står i Mormons Bok - vi ba om å få vite om disse ting vi leste og hørte var sanne; og vi fikk begge en hellig overbevisning om at det virkelig var sant. Vi lot oss døpe og ble medlemmer av kirken den 7. mai 1959. At vi tok dette skritt har vi aldri ett eneste sekund angret på. Det er vidunderlig å være i besittelse av et vitnesbyrd om sannheten av Jesu Kristi evangelium. Det er en rikdom så stor at den ikke kan måles med noe. Jeg er overbevist om at Gud lever og at Jesus Kristus virkelig er Hans sønn. Jeg vet også at profeten Joseph Smith var et redskap i Guds hender til å bringe det evige evangelium i dets fylde tilbake til jorden. Så lenge jeg får beholde denne min overbevisning er jeg trygg - hva som enn hender. Min bønn er at min familie og jeg fortsatt kan være aktive innenfor kirken; og mitt inderlige håp er at også min mor og min søster en gang i fremtiden vil få den samme overbevisning og trygghet som jeg selv er i besittelse av. Måtte alle mennesker få åpnet sine øyne og fatte storheten i Guds verk!

Jeg, Palmira Cristina Ferreira Rocha Rosenkilde, født 2. mars 1967, Portimão, Portugal, i en enkel familie hvor far arbeidet hver dag for å forsørge familien, mor var hjemmeværende og sørget for at alle hennes fem døtre hadde det godt. Vi fikk mye kjærighet, gode råd og eksempler som har gjort meg til den jeg er.

Portugal var et diktatur hvor eneste tillatte trossamfunn var det katolske. Mor var trofast i kirken, som alle gode hjemmeværende kvinner var. Jeg fulgte med når hun skulle til gudstjeneste. Kirken var stor, kald og mørk. Presten ledet gudstjenesten på latinsk. Det var ikke noe vi kunne forstå, men det var heller ikke meningen. Vi var syndere, langt fra å tjene Gud i våre liv. Vi skulle be til tusenvis av engler som var vårt medium. Jeg vokste opp i en tro der Gud og Jesus var straffende dommere, vi var født som syndere og livet var skam og frykt. Ingen av disse tingene stemte med det jeg følte i mitt hjerte. Jeg hadde et stort ønske om å lære å kjenne Gud og Jesus Kristus. Inne i meg visste jeg at de var kjærlige og elsket meg. I 1975 var det slutt på diktaturet og vi var fri fra undertrykkelsen. Men ønsket om å kjenne Gud var fremdeles i mitt hjerte! Samtidig med republikken kom det mange nye trossamfunn til Portugal. Da jeg var 9 år bodde vi hovedstaden Lisboa. En dag fikk min søster en invitasjon til å komme på en fest i Jesus Kristi Kirken. Jeg spurte om jeg kunne være med. Jeg var nysgjerrig på hvordan det var i den kirken. "Fest i kirken"? Det var for meg et fremmedord! Jeg kledde meg i en hvit ullgenser som jeg var veldig glad i. I min fantasi tenkte jeg at, hvis jeg skulle treffe Gud, så ville jeg være kledd i hvitt. Dagen kom, og jeg var spent. Jeg kom inn i kirkerommet og alt så annerledes. Folk hadde frie bevegelser, strålende smil, det var så mye lys overalt. Det var svært ulik den kirken som jeg var vant til. Ikke noen engler, kors eller prest. Alt var helt annerledes. Jeg følte det bra, det var en annen stemning i luften. I første omgang ble det med dette ene møtet med kirken. Deretter ble jeg oppmuntret av en tante som nylig hadde blitt medlem av Baptistkirken til å bli med henne. Det var veldig hyggelig men det var noe som manglet. Mine tanker vandret av og til tilbake til mitt besøk i Jesu Kristi Kirke. Årene gikk og vi flyttet tilbake til Portimão, Algarve. Da jeg var 15 år fikk jeg kontakt med to misjonær søstre. Jeg hadde så mange spørsmål, ordentlig tørst på sannheten. Jeg fikk undervisning i budskapet gjennom de forskjellige leksene. Jeg skulle lese Jakob's brev 1:5 og L & P 9:8-9. Der ville jeg finne svar. Det gjorde jeg, og fikk svar. Ikke noe besøk av engler, men en rolig og strålende glede som en bekreftelse på at det jeg lærte var sant. Frelserens plan gjorde stort inntrykk og besvarte mange av mine spørsmål. Jeg var fornøyd og fant sannheten. Når de spurte meg om jeg ville døpe meg hadde jeg ikke den minste tvil. Jeg var akkurat fylt 16 år når jeg ble døpt i en elv. Min mor var og så på sammen med to av mine søstre. Hun var ikke helt sikker på om jeg visste hva jeg gjorde. Men likevel støttet hun meg og sammen med medlemmer av kirken laget de en stor dåps fest med gode kaker og god mat. Det var så mye og lære og jeg var sulten på kunnskap. Etterhvert så min mor at mitt medlemskap ikke bare var noe jeg fant på i tenårene, men at jeg virkelig la ned mye energi i å være pliktoppfyllende. Så etter meg lot også min mor, to søstre og en niese, seg døpe. I en alder av 21 år kom spørsmålet om å dra på misjon. Etter bønn og tanker om det sendte jeg en søknad. Kallet kom og jeg dro på misjon fylt av ønske om å dele av den rikdom jeg hadde. Det var en stor opplevelse!! Min far lot seg døpe mens jeg var på misjon. Når jeg tenker på at alt begynte med et barn som ville kjenne Gud, så får jeg en bekreftelse på at skriftene er hellige og sanne, og kan hjelpe oss til å kjenne Gud og hans plan. (L & P 4:1-7)

MIN PIONERHISTORIE

Espen Lynne Amundsen

-Jeg skal i kirken på søndag, sa hun, skal du bli med? Ja du skjønner jeg tilhører Jesu Kristi Kirke av Siste dagers Hellige, eller mormonerne, og vi har kirke ved Carl Berners Plass! Dette skjedde høsten 1963, og jeg husker ikke hva jeg svarte. Men en søndag befant jeg meg på bakerste benk i Hekkv. 9 og var i en "undersøkerklasse" ledet av Jan Gunnarson. Jeg husker heller ikke mye fra det, men jeg husker tydelig at jeg hadde en god, positiv følelse da jeg gikk der fra. Idag ville jeg ha sagt at det var Den Hellige Ånds hvisken, men det visste jeg ingenting om da.

Sidsel fortalte mye om Kirken etter som tiden gikk, og jeg lyttet høflig, men ikke engasjert. Jeg var ikke av den religiøse typen og ga klart uttrykk for det. Vi fortsatte imidlertid å være sammen inntil studier i England skilte oss ad, noe som skulle vare i fire år. Da ble det mye brevveksling og flere drypp om Kirken, men det falt stort sett på stengrunn... Konsekvensene lot ikke vente på seg: Hun ville kun gifte seg med en mann med prestedømme i sin kirke, noe annet var ikke aktuelt!

Dette var forsmedelig, å bli danket ut av en annen gutt kunne jeg vel til nød ha akseptert, men ikke av en kirke! Hva var nå dette for en religion som kunne være så viktig? Samtidig hadde jeg følelsen av at det lå noe her som jeg ikke fattet, noe som var større enn meg selv og som jeg bare glimtvis skjønnte var viktig. (Min religiøse bakgrunn hjalp meg lite, den var vanlig statskirke uten spesielt engasjement.)

Jeg lovet etter en stund bot og bedring, og etter sterk oppfordring oppsøkte jeg Kirken og misjonærene på mitt studiested i Leicester, England. Jeg var fast bestemt på å finne ut om hva som var galt eller riktig i denne saken, og finne det ut for meg selv. Men det var en overvinnelse å gjøre det, for det naturlige menneske var sterkt! Jeg ble undervist av to misjonærer på min egen alder, og jeg hadde få motforestillinger til det de fortalte. Samtidig oppsøkte jeg bibliotekene og leste det jeg kom over av litteratur om Syd-Amerikas indianere og før-Columbiansk kultur og religion. Jeg ble forbløffet over hvor mange likhetspunkter det var med Mormons Bok og hvor mye "mormon"- innslag det var i de gamle religiøse legendene! Tiden kom snart da det uunngåelige spørsmålet måtte bli stilt: -Når vil du døpes?

Det traff meg som en knyttneve, for det hadde ikke falt inn at jeg skulle døpes! Hva ville familie og venner si? (Det visste jeg jo så altfor godt!) Jeg protesterte, for selvom jeg egentlig syntes det meste hørtes greit ut mht læren, så visste jeg jo ikke personlig at dette var riktig, ikke slik som jeg mange ganger var blitt fortalt at Den Hellige Ånd skulle vitne til meg. "Du må bare faste og be, så vil du også få ditt personlige vitnesbyrd", lød det fra misjonærene. Så "enkelt" var det, i teorien! Praksis var noe annet.

Misjonærene spurte forventningsfult hver uke: "Har du fått svar"? Og hver uke måtte jeg svare som sant var at jeg ikke hadde merket noen storslagen forandring. "Ja, men du må bare fortsette", var svaret, "vi vet du vil få svar"!

Men svaret lot vente på seg, inntil det plutselig demret for meg en dag. Jeg hadde jo egentlig ikke bestemt meg for å bli døpt ennå, kanskje ikke i det hele tatt! For jeg ville vite svaret først, og så senere bestemme meg for om jeg da eventuelt ville døpes. Men det er ikke en slik holding Herren ønsker. Han ønsker helhjertethet fra første øyeblikk, og Joshvas ord begynte å ringe i ørene mine: " ..Velg idag hvem I vil tjene, ... men for meg og mitt hus, vi vil tjene Herren." Hvem ville jeg tjene resten av mitt liv? Hvordan ville et liv som "mormon" bli?

Pionerens liv og Kirkens historie fasinerte meg, deres store offer og inderlighet, deres utholdenhet og tro. Jeg skjønnte at det var nå eller aldri, og at et nei ville bety et nei for alltid for min del til den verden og det liv som jeg hadde fått et lite innblikk i.

Hva var mest verd, det nye eller det gamle liv? Det spørsmålet var ikke vanskelig, for jeg følte virkelig at en ny verden var blitt åpnet for meg. Ikke bare i spørsmålet om kirken og om Gud, men det var så mye annet som jeg tidligere ikke hadde hatt sansen for og som nå fremsto i evangeliets lys som "dydig, skjønt, prisverdig og godt".

På nytt ba jeg på mine knær om å at jeg måtte få denne brennende følelsen i mitt bryst, som ville gjøre at jeg kunne si med løftet hode og et fast blikk at det gjengitte evangelium og Kirken er sann! Mirakelet skjedde også i mitt liv, som i så mange andres. Herrens ånd talte kraftig og uten noen tvil til meg, slik at mitt hjerte svulmet og tårene rant i takknemlighet over at jeg var verdig til å få del i Hans ånd og velsignelser.

Litt senere fikk jeg prinsessen; og halve kongeriket - det skapte vi selv!

20.9.96
E. Amundsen
43

MIN KONVERTITTHISTORIE

Oslo 25.10.96

Min historie startet for litt over 7 år siden, våren 1989. Min kone som var medlem av kirken hadde fortalt meg litt om kirken, men jeg hadde liten interesse av det som ble fortalt. Dette p.g.a. at jeg ikke kunne forestille meg at det kunne eksistere en Gud.

Det uunngåelige skjedde selvfølgelig, vi ble kontaktet regelmessig av misjonærene, og jeg arbeidet hardt med å avvise dem ved døren. Vi fikk også besøk av noen som kalte seg besøkende lærerinner, den ene attpåtil svensk (Laila Hansen). Jeg sa nei takk!

Hva som skjedde en kveld i januar 1989 vet jeg ikke, for misjonærene kom som vanlig for å besøke oss, men i motsetning til de andre gangene fikk jeg en sterk trang til å slippe dem inn i hjemmet vårt for første gang. I de neste 10 månedene tok jeg imot besøk fra mange forskjellige misjonærer uten at det skjedde noe spesielt. Vi hadde mange hyggelige stunder sammen, men jeg ville ikke bli undervist i evangeliet.

En søndag sent på høsten hadde min kone en avtale i kirken i Hekkveien. Jeg kjørte henne opp dit og ble sittende å vente i bilen mens hun var inne i kirken. Noen minutter senere kom en av venninnene til Wenche ut fra kirken for å hilse på meg. Jeg hadde aldri sett henne før, og hun presenterte seg som Rut Marion Andersen. Hun inviterte meg inn, men jeg sa nei takk. Ti minutter senere slapp jeg opp for argumenter og ble med inn i kirken.

Det ble for meg en fin opplevelse å være tilstede på dette nadverdsmøtet, og den erfaringen gjorde at jeg fattet større interesse for misjonærleksjonene. Noe senere kom "mine" misjonærer for å undervise meg. Det var Eldstene Busath og Mitchell. Jeg gikk igjennom 1. misjonærdiskusjon, og samtidig ble jeg forpliktet til å lese i Mormons bok. Senere ble jeg invitert til en dåp i Hekkveien der det var en meget sterk ånd tilstede. Min opprinnelige tvil begynte å slippe taket, og jeg begynte å studere Mormons bok mer inngående.

En kveld etter at jeg hadde lagt meg bestemte jeg meg for å be om å få vite om Mormons bok virkelig var Guds ord. Jeg hadde knapt rukket å spørre før en sterk kraft kom over meg. Legemet mitt ble delvis løftet opp fra sengen, og jeg ble fylt med en sterk, god kraft som jeg aldri før hadde opplevet. Denne kraften var så sterk at jeg ikke kunne røre meg, og samtidig ble jeg helt utmattet, og derfor ba jeg innstendig: " jeg vet at det er sant, slipp meg ned". Kraften forsvant, og jeg ble liggende igjen med et sterkt vitnesbyrd om Mormons bok. Den Hellige Ånd hadde vitnet om sannheten som beskrevet i Moroni 10:3-5.

Noe senere, 18. februar 1990, lot jeg meg døpe etter å ha gått igjennom all 6 misjonærdiskusjonene. Den 21. juli 1992 ble vi sammen med fire av barna våre beseglet som familie i Stockholm tempel, og minstemann, Mathias, som var med var bare 3 måneder gammel.

-----0-----

Konvertitthistorien min startet egentlig med min hustru Wenche som en sommerdag i august 1981 gikk sammen med en studiekamerat på Karl Johans gate. Der så de 2 misjonærer fra kirken, og studiekameraten til Wenche ville gjerne gå bort til dem for drive litt gjøn med dem. Enden på den historien var at Wenche inviterte misjonærene hjem til seg og lot seg døpe den 25. oktober 1981, i dag 15 år siden.

Senere har både min far og bror, samt en familie på far, mor og to barn mottatt evangeliet. Det vil si at 15 personer har blitt medlemmer av kirken p.g.a. at en student gjerne ville ha det litt moro med misjonærene på Karl Johans gate i 1981!

I taknemlighet for Jesus Kristus og det tålmodige arbeidet misjonærene legger ned,
vennlig hilsen

Ole H. Johansen m/ fam.
Sandvika Ward
Oslo Stav

KONVERT.WPS